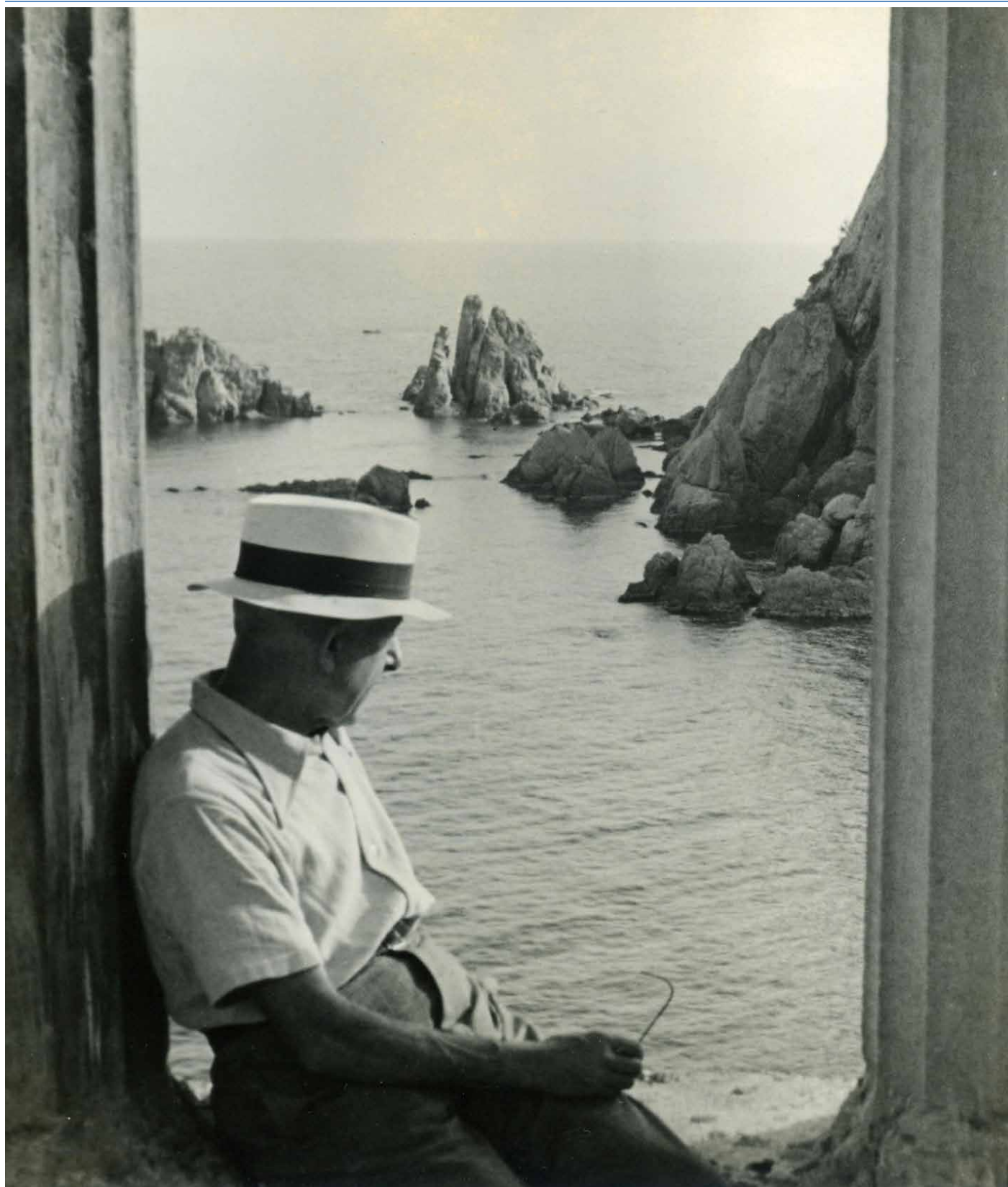

Celobert

Revista singular, local i de país

LA MAR DE PROP!

Llibreria Fleca Fenals

LOTERIA DE CATALUNYA

OBERT TOT L'ANY

PREMSA - REVISTES - LLIBRES
CÒPIES I IMPRESSIONS des de USB
SERVEI DE CORREU ELECTRÒNIC
ENQUADERNACIONS MATERIAL ESCOLAR
FLECA I PASTISSERIA

C. Pere Codina i Mont, 57 | Fenals - Lloret de Mar
Tel. Fax. 972 36 77 76 | papereria@pfenals.com

KIKU Paelleria Restaurant

Pg. Pau Casals, 42 Blanes Tel. 972 332 727

Farmàcia Oms-Arias c.b.

C. Nou, 8 · Tel. 972 330 595
Blanes (Centre Vila)

GR GIRONÈS I RODÉS, S.L.

Scs. de J. Gironès, S.A. · Fundada el 1962

**Aigua · Gas · Electricitat · Climatització · Calefacció
Plaques solars · Domòtica · Manteniment industrial**

Jaume I, 70 · 17300 Blanes · Tel. 972 330 660 · Fax: 972 351 820
info@gironesirodes.com

PARTNER KNX

OHÒ ÒPTICA HOSPITALÀRIA

GRUP SANJUANÒPTICS / DES DE 1940

Aural CENTROS AUDITIVOS

OPTICAHOSPITALARIA.COM

BLANES · TOSSA DE MAR · GRANOLLERS · SANT CELONI · MALGRAT DE MAR · LLORET DE MAR · MONTMELÓ · MANRESA · PALAU-SOLITÀ I PLEGAMANS

Clínica Veterinària RODAMÓN
Dra. Mònica Pérez Redruello

De dilluns a divendres de 10.30 h a 18 h.
Dissabtes de 10 h a 12 h.

C. Josep Tarradellas, 6
BLANES
Tel. 972 352 046

CLÍNICA VETERINÀRIA RODAMÓN
COMPLEMENTOS PER A ANIMALS
• BOTIGA • PERRUQUERIA CANINA **RODAMÓN**

Fotografia de Carl Faust

El somni de Faust va sobrepassar amb escreix la seva pròpia visió. En aquesta foto dels anys quaranta, Faust contempla la Punta de Santa Anna i la immensitat del mar assegut a l'icònic templet de Linné, símbol del jardí botànic que va construir i que va prendre la forma d'una 'república epicúria de biòlegs'. A Marimurtra, l'objectiu científic del jardí és indestruïble de la seva vessant estètica i reflexiva.

Cent anys després de la seva creació, el Jardí Botànic continua essent un dels indrets més coneguts i reconeguts de la Costa Brava. Un espai on pensament, ciència i reflexió continuen projectant-se mar enllà, igual que a la fotografia, a través de la figura de Faust. ■

De l'editor	4	Mediambient i ecologisme	18
La por de la ceguesa		Vacances al juliol per combatre [...]	
Valor afegit	5	Els Països catalans	20
Un país que cau a trossos		La Guerra de Successió (II) [...]	
Vila de Blanes	7	L'oracle	22
Jordi Calvet presenta [...]		Lògica colonial	
Blanques fora de vila	10	Cultura	24
Mònica Sicart Adell		Horitzons: ressenya [...]	
Vila de Lloret	12	Va de llibres	27
Lloret enceta l'estiu [...]		Novetats editorials	
Viles de Blanes i Lloret	15		
Rotary Club de Blanes i Lloret [...]			

Una llengua no mor perquè els que no la saben no l'aprenen, una llengua mor perquè els que la saben no la parlen

→ **SEGUEIX-NOS A INSTAGRAM!**
@celobert.cat

www.celobert.cat

El paper amb el qual confeccionem el **Celobert** prové d'explotacions forestals sostenibles i per a la seva producció s'han seguit els més estrictes controls mediambientals.

Els lectors de **Celobert** que ho vulgueu, podeu demanar que us fem arribar la revista en format pdf a **info@celobert.cat**

Celobert

Edició Costa Brava Sud
Noticiari i opinió de la vida quotidiana
Agost 2024 | Núm. 225

Editor i director

Lluís Amat
639 082 976 | info@celobert.cat

Patrocinadors

Comptem amb el suport dels
anunciants d'aquesta edició

Disseny gràfic

Maria Àngels Maresma

Maquetació

Núria Jaén

Col·laboradors

Aitor Roger, Bruna Solei,
Jordi Borràs, Guifré Ripoll,
Marina Garcia Carbonell,
Maria Joancomartí, Jaume Planas,
Pol Ginesta, Olga Casado,
Josep Borrell, Alba Lupiañez, Fèlix
Rabassa i Martí i Germán Bartolomé

Convidats

Sílvia Barroso, Raül Vidal,
Arnau Urgell, Xavier Diez, Gerard
Pamplona, Almudena Montaña,
Bernat Puigtobella, José Antich
i Xavier Castillón

Fotografies

M. Assumpció Comas, Tomàs Solà,
Jordi Triadó, Arxius Municipals
i Ajuntament de Blanes, Lloret i Tossa

Il·lustracions

Joan Antoni Poch

Consell lingüístic

Anna Camps i Puig

www.celobert.cat

[@celobert.cat](https://twitter.com/celobert.cat)

Dipòsit legal

GI-1121-2003

Cap part d'aquesta publicació
pot ser reproduïda o difosa per
cap mitjà sense permís de l'editor

No tenim preu

DE L'EDITOR

La por de la ceguesa

De deixar que algú dirigeixi les teves passes.

“La paràbola dels cecs”,
de Pieter Brueghel el Vell (1568).

Sí, vaig sense lentilles, ni ulleres. Res no em farien, perquè només veig el que està prop de mi. No existeix el final del carrer, les persones són un punt vermell, marró o del color del seu vestit, i si per la mateixa vorera passés un amic, no el reconeixeria. La baixa visió desdibuixa el que hi ha davant meu. El desig a cada revisió de l'oculista: no perdre la poca vista que queda.

Hi ha una pintura que recordo de Brueghel el Vell que m'impresiona: un cec posa la mà a l'espatlla de qui té al davant perquè el guïï, però resulta que aquest altre també és cec. I no només això: el següent, també. És una filera d'homes que, guiant-se per la vista de qui tenen just al davant, es dirigeixen al barranc.

Perquè hi ha un altre tipus de ceguesa: la de deixar que algú dirigeixi les teves passes. La de creure't les opinions dels altres i posar-les en un altar, com si fossin l'única i absoluta veritat. La d'estimar algú a qui no has acabat de veure mai de prop. **La ceguesa** d'un mateix: la de desitjar una altra vida, en què tinguis allò tan gros que somies, i ser miop del teu ara. **La ceguesa** d'una por que no et fa veure més que perills. **La ceguesa** del jo, que t'esborra qui tens al davant.

És revelador el moment en què se t'obren els ulls de dins i, amb la nitidesa de qui desperta, reconeixes qui, just al costat, t'estava, t'ha estat dient: ei, ves per aquest camí...

«Procuro ser moderat, però cadascú també té les seves pròpies cegueses, i no crec que sigui una persona extralúcida, continuo equivocant-me.» Tzvetan Todorov

Tzvetan Todorov, assagista, historiador i filòsof, s'ha interessat per l'anàlisi de la cultura i per temes com la democràcia, la memòria històrica, l'estudi de l'alteritat i la tolerància. ■

Sílvia Barroso
Periodista directora
d'El Món

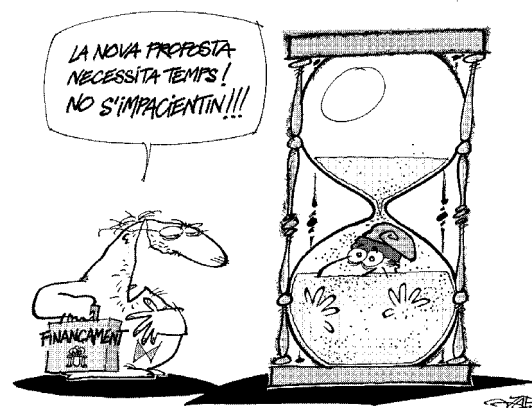
«Criticar l'Estat pel dèficit fiscal i la falta d'inversions i alhora defensar l'excel·lència dels serveis públics és una contradicció insuportable que fa massa que dura»

Els Bombers tornen a estar en tensió, ara per l'eliminació del límit anual d'hores extres. Els professors que s'han passat anys com a interins i ara són funcionaris encara no saben on han de fer classe el curs que ve. Les platges del Maresme desapareixen i els ajuntaments han d'assistir al desastre com a convidats de pedra, suportant les pèrdues de negoci directes d'empreses locals –guinguetes que ja no poden instal·lar-s'hi, restaurants que veuran mimvar la clientela– i sense poder fer-hi res perquè no tenen **ni els recursos ni les competències**, que són de l'Estat. Els centres de salut no poden contractar substituïts per cobrir les vacances del personal. Els tribunals torpedinen els decrets del Govern per intentar blindar el català a l'escola, els estudiants van perdent nivell en el domini de la llengua i els policies espanyols **continuen vulnerant els drets lingüístics dels catalanoparlants amb total impunitat, com si fóssim a l'any 1974.**

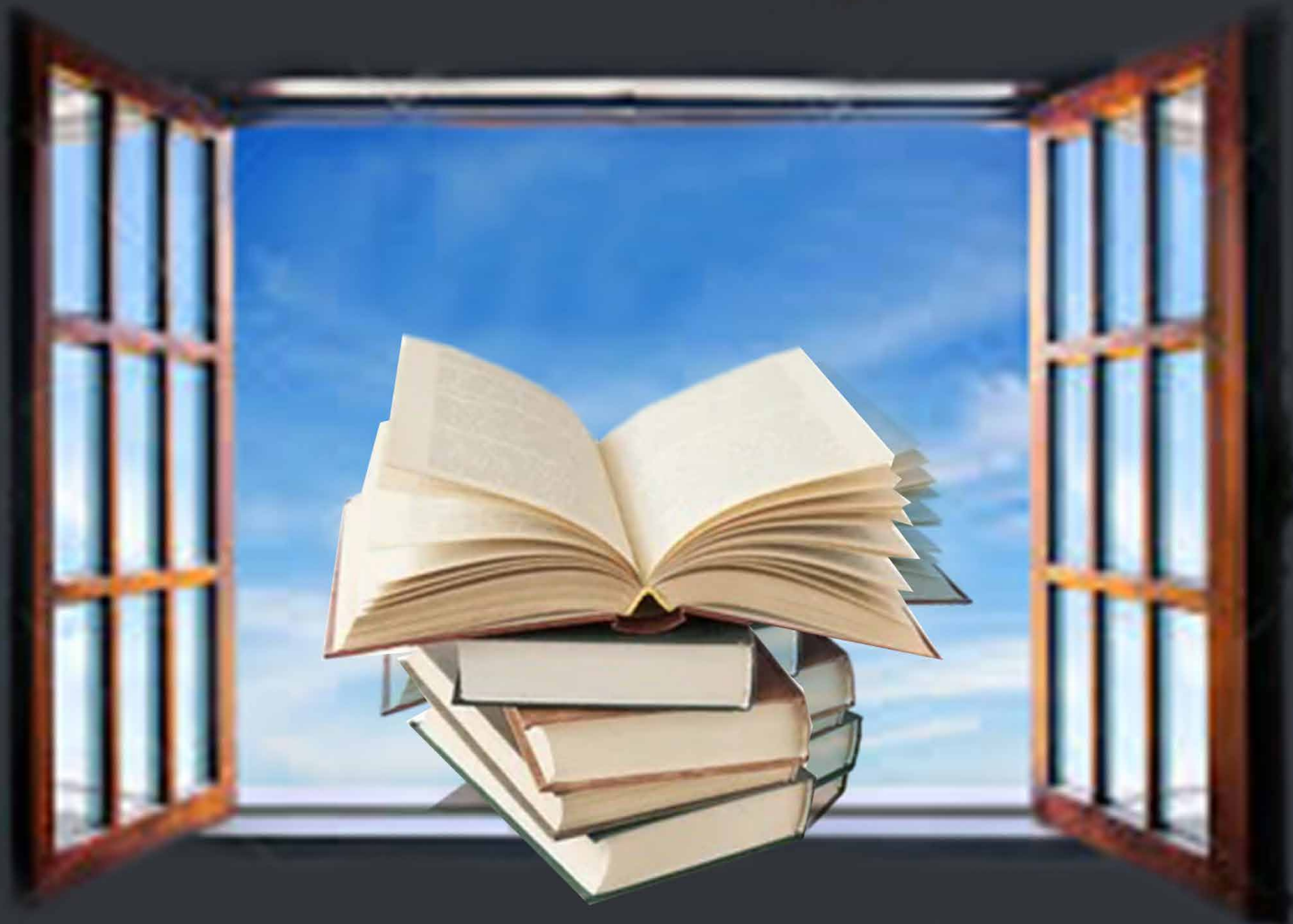
No hi ha competències per actuar en segons quins àmbits, però tampoc hi hauria prou recursos per exercir-les. Perquè la principal competència, la clau de la caixa, tampoc hi és. El desastre va molt més enllà del martiri crònic de Rodalies.

En aquestes condicions, **els partits independentistes tenen un dilema permanent: han de voler governar la Generalitat perquè és el que més s'aproxima a intentar governar el país, però aquesta responsabilitat els situa en una posició absurda en què han de fer creure que fan una bona gestió, cosa impossible sense recursos i sense competències.** Per això s'inventen mèrits de fireta com el de regalar copes mensuals, una mesura molt més barata que dotar la sanitat pública dels professionals que necessita un país de 8 milions d'habitants. Les dones de Catalunya poden entrar a la web La Meva Salut i aconseguir a l'instant una copa menstrual gratuïta, però si demanen una visita a ginecologia –amb simptomatologia, no rutinària– els la donaran per al cap de dos mesos.

Si governes, no pots dir que el país cau a trossos perquè n'ets coresponsable. **Criticar l'Estat pel dèficit fiscal i la falta d'inversions i alhora defensar l'excel·lència dels serveis públics** –són excel·lents els professionals, però no el sistema, i no ho pot ser el servei– **és una contradicció insuportable que fa massa que dura.** En la cruïlla actual, sense pressupost, amb el Govern en funcions i havent perdut la majoria al Parlament, els partits que creuen que això només es podria afrontar amb la clau de la caixa i un estat propi han de **pensar molt bé quines decisions prenen i per a què.**■

J.A.Poch

LLIBRES

FINESTRA OBERTA CAP A LA CULTURA

LLIBRERIA

RIB3

c/ Alberes, 47 bxos
Blanes

establiment adherit
al val escolar

972 33 46 91

Jordi Calvet presenta a Blanes, 'M'entens o t'ho explico'

Una de les escenes de 'M'entens o t'ho explico'

Jordi Calvet s'estrena en el món de la **dramatúrgia** amb el muntatge '**M'entens o t'ho explico**', una comèdia ambientada a la Barcelona preolímpica. La història arrenca a la primavera del 1992 quan el protagonista està arruïnat perquè la taverna gallega no funciona. A més, la seva dona l'abandona per anar amb un cubà, una ferida que encara li cou més per la seva xenofòbia. En aquest punt hi entren els seus amics, qui convencen el protagonista de transformar el local en un d'ambient i haurà de **combatre l'homofòbia que té envers el col·lectiu** per tal de guanyar-se la vida. El repartiment està format per **Octavi Pujades, David Olivares, Miquel Sitjar i Anna Senan** i s'estrenarà a la tardor a Barcelona.

De fet, Jordi Calvet destaca que malgrat que la homofòbia persisteixi, **la situació s'ha radicalitzat des del 1992**. El dramaturg remarca que si bé ara fa 30 anys

hi havia molt poca acceptació social dels homosexuals i es feia molta broma i ridiculització, a dia d'avui hi ha "components d'odi molt perillosos" que poden derivar a unes agressions homòfobes. "Gairebé hem anat a pitjor", lamenta Calvet. Amb el muntatge '**M'entens o t'ho explico**', **Jordi Calvet vol fer "un cant a la llibertat" sota un conjunt de situacions còmiques i partint de la base de l'humor saludable**.

ESTRENA AL SETEMBRE

La producció escènica s'estrenarà el 20 de setembre al teatre Aquitània de Barcelona on farà temporada llarga.

Abans, però, el muntatge haurà tingut dues preestrenes. La primera els dies 5 i 6 de juliol amb molt d'èxit a Terrassa i el passat **dissabte 20 de juliol en dues sessions amb més de 700 espectadors a Blanes**, al Teatre Municipal. ■

Amb el suport de Ceigrup Blanes, la mar de prop!

Ceigrup
Blanes

Anselm Clavé 5, baixos · 17300 BLANES (Gi)
Tel. 972 35 80 70 · realestate@ceigrupblanes.com
www.ceigrupblanes.com

Advocats
Assessoria
Serveis immobiliaris

El nostre cor és de Solstici

FETS I GENT

De quantes maneres i amb quants mots diferents es pot expressar el goig i la calma que hi ha rere la feina feta. Si més no, això és el que molts de nosaltres sentim després de l'actuació al teatre de Blanes el passat vint-i-dos de juny. En aquest concert, que ja fa tres anys que duem a terme, vàrem proposar un espectacle que pretenia exposar musical i visualment el decurs del dia del solstici a través de les divisions horàries de matí, migdia, vespre i nit. Vàrem tenir el plaer de cantar unes 20 cançons, bona part del nostre repertori: peces d'estil tribal, de diferents arrels, contemporànies, sacres i populars... Una varietat d'obres i coreografies que remarquen tan els orígens com el present de la Coral.

Volíem mostrar-nos tal com som, ensenyar què fem i com ho fem. Però és tan fàcil de dir i tan llarg d'explicar... Si realment desitgeu saber com som la Coral Solstici de Blanes, permeteu-nos la complaença d'escriure les següents paraules: amistat, esforç, il·lusió i superació.

Qui hauria de dir que una trobada casual l'estiu del 2021 entre quatre joves bla-

necs, xerrant sobre passat, present i futur, recordant anècdotes i posant-se al dia sobre propòsits, il·lusions i aficions, desembocaria en la impulsiva idea de formar i dirigir una coral de gent jove a Blanes. Amics que parlen amb altres amics, coneguts amb qui d'altres vegades s'havia coincidit en el món de les arts, de les festes i en el dia a dia. Aquesta va ser la crida que va donar peu a la llavor del nostre cor. Un grup tan sòlid com familiar on qui es coneixia per primera vegada acabaria forjant una amistat i una complicitat com aquells qui es retroben després de tants anys.

Aquesta llavor establerta des d'un inici continua essent l'estímul perquè els nousvinguts se sentin participants d'aquest ambient i s'integrin d'una manera fàcil i distesa al grup. Perquè l'objectiu en sí de la coral, és cantar, cantar i cantar, i ballar i millorar, però també és riure, desconnectar de les rutines del dia a dia i passar-ho bé.

Però parlem de música. Si amb un sol mot ens haguéssim de definir, aquest podria ser frescor. Som una coral nova, relativament jove i que el primer dia, sota la batu-

ta del nostre director, ja vàrem començar, com nens, a cantar i ballar cançons tradicionals d'escola! Aquest esperit es contagia, evoluciona i es tracta de millorar, però els orígens es mantenen, i són aquests els que han forjat l'objectiu de nostra coral al llarg d'aquest temps. Volem sempre anar cap endavant, amb propostes creatives i d'exigència creixent, volem sorprendre i marcar un estil propi a partir de les múltiples influències que hem tingut. En definitiva, volem ser nosaltres mateixos!

I és amb aquesta empenta amb la que sortim a cantar allà on ens criden o cada cop que hi ha festa assenyalada als nostres carrers -la fira de Sant Tomàs, Sant Jordi...-, i oferim petits tasts del que som i del que fem. Però on veritablement ens mostrem amb el màxim esplendor és al nostre Concert d'Estiu al Teatre de Blanes, vora el dia del solstici, on oferim el que aprenem i treballem al llarg de l'any i integrem en un mateix espectacle, veu, dansa, moviment, coreografies, música, projeccions, representació, sorpreses i tot allò que se'ns acut.

No és tan lluny aquell primer Concert d'Estiu d'ara fa tres anys a la capella de l'Esperança sota el nom de "La nova coral de Blanes": el primer repertori, el piano, el violí, les coreografies, les ombres xineses... Després de cantar vàrem demanar

al públic que ens fes propostes per batejar el cor, i d'allà en va sorgir el nom Solstici. En tenim un gran record ja que allà ens vàrem adonar de la força del treball en equip, de la importància de la cohesió de grup i de l'enriquiment que les diferents idees ens pot proporcionar per a un desenllaç reeixit. I això és el que volem fer i ser. Perquè dur a terme el que ens agrada, comporta l'esforç de tots i cadascú dintre de les seves possibilitats. Així, quan arriba el moment, ens aboquem i posem fil a l'agulla en el disseny de l'espectacle, els rètols i els programes de mà, en la difusió, l'escenografia, el vestuari, la logística, els músics acompanyants i d'altres qüestions que no solen ser tan vistoses però que són igualment importants.

Al llarg d'aquest temps hem fet el nostre camí. Les cançons senzilles han donat pas a peces més complexes; algunes poc conegudes i d'altres de renom. Sempre amb el propòsit del foment de la música, l'art i la cultura. Encara som en el camí d'aprendre -de fet sempre hi serem-, d'aprendre dels nostres errors, de continuar formant-nos, de ser més creatius, de cercar l'equilibri entre millora i plaer, d'ajudar-nos entre nosaltres i de rebre amb els braços oberts. I quantes vegades ens han felicitat per allò què fem, i sí, ens afalaga, i molt, i ho compartim i ho gaudim, però sobretot, ho vivim! ■

A la Coral Solstici som:

Direcció: Xavier Santandreu.

Sopranos: Judit Casalprim, Carmen Estrada, Maria José González, Alba Lupiáñez, Farners Pujadas, Ariadna Roura i Florentina Stan.

Contralts: Cristina Bitlloch, Sandra Mora, Noemí Paniello, Míriam Pérez, Montse Sagrera, Marta Schilling, Bàrbara Vila i Àlícia Vilajeliu.

Tenors: Daniel Caparrós, Sergio Carneado, Martí Delgado i Raül Vidal.

Baixos: Guillem Bitlloch, Àlex Castellana, Jordi Mateu, Jordi Molina i Nico Urán.

Si tens entre 18 i 50 anys i t'agrada cantar podries formar part d'aquest projecte. Contacta amb nosaltres!

Correu: coralsolsticiblanes@gmail.com

Instagram: @coralsolsticiblanes

BLANENQUES FORA VILA MÒNICA SICART ADELL

Quantes persones de Blanes coneixeu que han passat per l'Esclat, per la Daina, per la Míriam Beltran i han continuat, lluny de casa, la seva formació de dansa? La Mònica Sicart Adell ha estat una d'elles!

La Mònica Sicart Adell, nascuda fa 34 estius, des petita ha estat una apassionada de la dansa. Va començar ballant quan tenia 5 anys però, en arribar a la majoria d'edat, va optar per instal·lar-se a Barcelona i cursar el Grau en Psicologia. Tot i això, ara ja fa 10 anys, va decidir anar a Alemanya i perseguir el seu somni de ballar. I s'hi ha quedat!

Ella mateixa ho explica de forma ben il·lustrativa: "al juliol del 2014, al matí, estava presentant el meu treball final de grau, titulat *Art-teràpia i psicologia per dones migrants* i a la tarda ja era a Essen per fer l'audició i entrar al conservatori pel curs de dansa contemporània i moderna". I sí, la van agafar a la Folkwang Universität der Künste, una de les universitats d'arts escèniques més prestigioses d'Alemanya.

La Mònica explica que va decidir triar aquesta escola perquè està connectada amb la Pina Bausch, coreògrafa molt important i referent de la dansa contemporània del segle XXI. La Mònica havia vist ballar la Pina Bausch a "Sacre du Printemps" i "Café Müller", obra que Bausch presentà just abans de morir, l'any 2009, i en va quedar meravellada.

Així doncs, des del setembre de 2014 es va traslladar a Alemanya i, durant 4 anys, dedicà tot el cos i ànima a cursar el Tanz-Bachelor of Arts.

La Mònica, malgrat ser una noia prudent i discreta, sempre ha tingut latent aquesta inquietud per descobrir i viure noves experiències, un foc a dins que l'ha permès marxar i aconseguir fer-se un lloc a la societat alemanya: "amb l'institut havia estat a Suècia i Estònia, havia fet molts estius cursos a Anglaterra a la Royal Academy of Dance i també vaig passar un estiu a Canadà. A més, durant els estudis de psicologia vaig fer estades a Sud-amèrica, així que sempre havia tingut una inquietud per marxar".

D'aquesta etapa de ballarina la Mònica en recorda l'exigència constant, la pressió per l'excel·lència i també l'aprenentatge que l'ha permès ser on és ara. La Pina Bausch, precisament, tenia una cita cèlebre que repetia com un mantra: "Tanz, sonst sind wir verloren!" (Balla o sinó estaràs perdut/da). Tot i això, la Mònica reconeix que mai va estar tan perduda com els anys en que lluitava per fer-se un espai en la dansa contemporània a Alemanya.

Menció a part mereix detallar com la Mònica ha après a parlar l'alemany gairebé com una nadiua, fruit de la seva insistència i també que conegués a la seva parella i pare de les seves filles a la Folkwang Universität. No obstant, sobre l'idioma, reconeix que els primers anys van ser molts durs per ella: "vaig venir a Alemanya sense saber cap paraula, no era un requisit per entrar a la universitat. Passats dos anys, sí que havia d'obtenir el A2 però, malgrat que la dansa era prioritària, jo volia millorar i perfeccionar l'alemany. Per això, vaig continuar formant-me fins obtenir el certificat C1, que em va permetre també accedir a la nacionalitat alemanya. Ara ja fa dos anys que soc oficialment espanyol i alemanya".

Actualment, la Mònica treballa de Psicòloga a l'hospital Kreiskrankenhaus Grünstadt i admet que parlant un idioma nou sempre trobaràs moments d'aprenentatge: "estic en una regió, Rheinland Pfalz, on hi ha un dialecte molt fort que es diu Pfälzisch (Palatinat), que el comparo amb el lleidatà perquè parlen molt amb la E, i algunes paraules que hi ha molta E les reconec però altres paraules encara les he de buscar. L'aprenentatge d'un idioma sempre és constant".

A més, la facilitat inherent que ha adquirit per desenvolupar-se amb llengua alemanya es revela, també, amb una curiositat que explica la Mònica: "M'agrada perquè molta gent no em reconeixen l'accent, quan em senten em diuen que si soc de l'est d'Europa o francesa... sempre penso que és pel català perquè tenim una altra base, un altre accent. Però això ho trobo bastant graciós: que no sàpiguen dir exactament d'on soc".

La Mònica està ben convençuda de quedar-se a Alemanya per totes les avantatges que troba. Fa 5 anys va ser mare de la Laia i també de l'Alba, que ara farà 2 anys. Està molt contenta d'haver estat mare a Alemanya perquè pensa que és un país que et deixa decidir com a mare: "Després del naixement he pogut estar

un any a casa amb les meves filles, he pogut donar el pit i tenir temps per mi. Alemanya és un país que dona molt de suport a les famílies joves i, si has treballat abans de tenir fill, et permet estar entre 12 i 14 mesos a casa cobrant el 60% del teu sou”.

Tot i així, sí que la Mònica afirma que el que menys li agrada d'Alemanya és el temps, sobretot a l'hivern: “No tant pel fred, sinó per la llum... podem estar fins a dues setmanes sense sol”.

Però, com ella mateixa resumeix, Alemanya és el país que prioritza per tres motius: “El primer és la meva família: penso i sento que prefereixo que les meves filles s'eduquin aquí a Alemanya. El segon factor és la feina: a Catalunya no tenia opció de treballar de psicòloga i quan vaig tornar a Alemanya, passat l'estiu on vaig acabar les pràctiques del màster de neuropsicologia, em van oferir, en una setmana, tres ofertes de feina. Finalment, el nivell de vida aquí és molt sa i enriquidor: tenim un habitatge ampli i amb espai exterior, som molt conscients de la dieta i el menjar i intentem consumir productes de proximitat, biològics i ecològics. A banda dels horaris, que els d'Alemanya són molt més saludables!”.

Durant aquests 10 anys vivint a Alemanya la Mònica ha experimentat canvis vitals, no només ser mare i formar una família, sinó també decidir deixar la dansa professional i enfocar la seva vida cap a la psicologia. Però està convençuda d'aquest camí que ha anat forjant: “estic molt orgullosa d'haver pogut cursar els estudis de dansa, compartir espais amb grans artistes i entendre què vol dir la dansa en un món professional. Estic també molt agraïda a la meva família per haver-me permès viure intensament la dansa, però vaig adonar-me que em sentia massa

despullada a l'escenari i, al final, vaig decidir que no ho necessitava. La dansa, a nivell professional, era una idealització que tenia i ha estat revelador adonar-me que la dansa professional no era per mi”.

Ha estat un plaer descobrir la trajectòria de la Mònica i reivindicar, novament, que els somnis s'han de perseguir i que la vida no és un camí marcat, sinó que cada persona va forjant el seu destí. ■

La cultura transforma i ens transforma. Celobert

Lloret enceta l'estiu amb previsions d'ocupació properes al 95% fins al setembre

El municipi estableix enguany la prohibició de fumar a totes les platges per contribuir a la sostenibilitat del Mediterrani, i es podrà sancionar als infractors amb multes de fins a 750 euros.

S'actualitza l'ordenança de Civisme i Convivència Ciutadana per reforçar el civisme nocturn a les zones de lleure i el control dels comiats de solter.

Lloret se situa entre les destinacions líder del desenvolupament turístic amb el reconeixement com a Destinació de Turisme Intel·ligent de la Secretaria d'Estat de Turisme.

Sa dona marinera.
Platja de Lloret.
Foto d'Assumpció Comas

Els danys provocats pel temporal Nelson que va escombrar el litoral català la passada Setmana Santa s'han pogut reparar per afrontar amb certa normalitat la temporada d'estiu. A l'emblemàtica platja s'han completat els treballs de condicionament després d'una inversió de 300.000€ (dels quals un 10% han estat aportats pel Servicio Provincial de Costas a Girona).

La platja de Fenals, que va patir greus desperfectes també en el seu passeig marítim, completarà a principis d'agost els treballs de reparació, que han requerit d'una inversió de 2 milions d'euros per part del departament de Territori de la Generalitat. Aquest projecte evitarà nous danys en futurs temporals per haver-se protegit amb un mur d'escullera. Ahora, ha suposat la subs-

titució de 250 metres lineals de mur de contenció per reparar tant el tram de passeig esfondrat com l'extrem fins a punta garbí; així mateix, s'han reposat els serveis públics afectats, com ara el clavegueram, l'enllumenat i els serveis d'aigua potable.

La tornada a la normalitat de les platges es complementa aquesta temporada amb importants novetats. La més destacada és la **prohibició de fumar a totes les platges del municipi**, una mesura que té com a objectius millorar l'experiència dels banyistes, tant per les molèsties del fum com per la millora de la qualitat i higiene de la sorra, contribuint a l'eliminació al Mediterrani d'un dels seus grans agents contaminants: la burilla de cigarreta que, segons informacions publicades per la Fundació Aquae, té

el potencial de contaminar entre 8 i 10 litres d'aigua de mar (o els organismes marins que les ingereixen) amb elements nocius com la nicotina, l'arsènic o el plom, a més de l'acetosa de cel·lulosa de la pròpia cigarreta. Equips d'informadors, vigilants de platja i socorristes supervisaran que no hi hagi incompliments, que es podrien sancionar amb multes de fins a 750€. Aquesta mesura és l'eix central de la campanya de civisme d'enguany i coincideix, com l'any passat, amb el fet que el municipi manté les **5 banderes blaves esdevenint una de les primeres destinacions de l'Estat espanyol en nombre de platges certificades.**

Enguany les platges comptaran també amb una **nova embarcació del servei de vigilància** marítima, adscrita a Protecció Civil, amb 7 metres d'eslora i 2 motors foraborda (amb una inversió de: 106.611,50 €), que es complementa amb el servei de socorrisme que disposa de moto aquàtica.

Una altra novetat, és la instal·lació de **dues noves torres de vigilància del servei de salvament i socorrisme** per millorar les condicions de treball dels socorristes i l'eficiència del servei.

ACTIVITATS CULTURALS I DE LLEURE A LA NATURA

En el capítol d'activitats familiars també s'ha fet una aposta per transformar les **activitats de lleure a la platja** (els antics miniclubs) en tallers i activitats de descoberta i comprensió de la natura, en la línia de sostenibilitat que promou el municipi com una nova proposta per a posar en valor l'entorn i el seu gaudi i coneixement.

Destaquen especialment el taller per a júnors "treballem al mar" on es combina treball de laboratori i de camp a les platges; tallers de biologia marina per a famílies; el taller de descoberta dels ecosistemes marins "qui viu aquí?"; o sortides guiades de snorkel per a famílies amb nens a partir de 8 anys. Remarcar que tots els tallers estan impartits per biòlegs marins a través de l'Associació mediambiental Xatrac de la Casa del Mar, centre d'interpretació ambiental certificat per l'entitat FEE que atorga les banderes blaves a nivell europeu com a Centre Blau.

L'oferta d'activitats per a residents i visitants compta aquest estiu amb més de 100 activitats de cultura i natura que formen part del **Lloret Outdoor Summer Festival** (14 de juny-27 de setembre).

CONVIVÈNCIA ENTRE RESIDENTS I VISITANTS

Lloret va ser pioner el 2014 amb la crea-

ció d'una Ordenança de Civisme i Convivència Ciutadana que, entre d'altres, a fet possible el primer conveni de col·laboració amb el sector d'oci nocturn pel qual s'han contractat **auxiliars que contribuïran a detectar i controlar conductes incíviques, i que estaran operatius del 19 de juliol fins al 31 d'agost.** La signatura d'aquest conveni entre l'Ajuntament i una vintena d'establiments d'oci nocturn permetrà incidir sobre el control del soroll, la venda ambulants, el consum de begudes alcohòliques i altres serveis il·legals a la via pública.

L'ordenança de civisme que s'ha modificat enguany i aprovat per ple el passat mes d'abril inclou un apartat especial per limitar les molèsties ocasionades pels **comiats de solter**, que seran controlats tant en el soroll i les molèsties que puguin ocasionar a la via pública, així com en l'ús de disfresses o elements que atemptin al bon gust.

PREVISIONS DE TEMPORADA I INVERSIONS DEL SECTOR

Lloret tornarà a ser aquest estiu una de les destinacions preferides dels viatgers internacionals que arriben a Catalunya. **Les reserves de vols a l'aeroport de Girona han pujat notablement** respecte el mateix període de l'any passat: un 20% a l'agost; un 21% al setembre i un 23% a l'octubre. Les xifres de visitants que aterran a Barcelona són lleugerament inferiors, però també pugen respecte 2023:

Elizabeth Keegan, gerent de Lloret Turisme, detalla que *"les dades de programació aèria als aeroports de Girona Costa Brava i Barcelona pronostiquen una bona temporada d'estiu"*. Unes bones previsions que, en paraules de l'alcalde de Lloret, **Adrià Lamelas**, *"venen reforçades per una consolidació del reposicionament de la destinació tal i com hem observat a la nostra*

plataforma d'intel·ligència turística i big data de Mabrian Technologies amb la millora en preus i valoracions dels hotels reformats”.

Una altra dada que permet conèixer l'interès dels visitants per Lloret és l'**increment en les reserves als càmpings**. L'any 2023, van pernoctar als càmpings del municipi 260.440 persones, un **increment del 72%** respecte les dades pre-pandèmiques. Per país, els visitants que més s'allotgen a càmpings de Lloret són de França, Alemanya, Països Baixos, i Regne Unit.

Aquest any **els sectors de l'allotjament, la restauració i el lleure han invertit més de 70 milions d'euros** en renovacions en l'apertura de nous establiments.

LLORET DESTINACIÓ INTEL·LIGENT I SOSTENIBLE

El municipi s'ha convertit enguany en **Destinació Turística Intel·ligent** sumant-se així al petit grup de destinacions que lideren l'excel·lència en matèria d'implantació del model de gestió DTI format per Barcelona, Bilbao, Benidorm, Donostia-San Sebastián, Gijón-Xixón, Màlaga, Isla de Tenerife i Santander. Una DTI és una destinació que sobresurt per donar compliment a més del 80% dels 96 requisits i 261 indicadors que formen aquesta metodologia basada en **5 eixos de treball estratègic**: governança, innovació, tecnologia, accessibilitat i sostenibilitat.

de Lloret en aquesta certificació, on ha comptat amb un compliment del 100% en la majoria de requisits, especialment en la gestió de l'estacionalitat, la legislació pel patrimoni natural i cultural, el màrqueting per una destinació sostenible, o la protecció de l'entorn natural local i la seva biodiversitat, entre d'altres.

Lloret de Mar es converteix també enguany en la primera destinació turística del món en accedir a la certificació del **Sistema de Gestió de la Sostenibilitat en Destí Bioscore Sustainability**, una certificació en sostenibilitat referent a nivell nacional i internacional que li permetrà disposar d'un sistema integral de gestió que inclou tant els equipaments públics com els establiments privats.

Pel que fa a l'**allotjament**, Lloret Turisme ja va col·laborar en l'impuls de la certificació de sostenibilitat Bioscore al costat del Gremi d'Hostaleria de Lloret de Mar l'any 2022 i actualment hi ha **27 establiments amb més de 15.000 places hoteleres que estan acreditades**, fet que suposa més del 50% del total de la destinació.

Les certificacions Bioscore, a més, estan altament valorades pels diferents canals de distribució com Booking, Destinia, OntheBeach, Ecohotels.com, Greenline Hotels o Bidroom, cosa que contribueix sensiblement al posicionament comercial en l'àmbit de la sostenibilitat. ■

Jardins de Santa Clotilde
Foto de Assumpció Comas

La sostenibilitat és un dels grans punts forts

Aitor Roger
Historiador

Pilarín Bayés, dibuixant i
ninoaire. Paul Harris 2024.

El Rotary International és una organització fundada el 1905 que es proposa reunir persones influents en els negocis i altres àmbits per tal de donar ajuda i serveis als que ho necessitin, juntament amb altres objectius com els de la pau al món i la difusió del bé. També se l'ha definit com un club de triomfadors que exerceixen el lideratge o com va dir Josep Maria Cadenà, que va definir al moviment com "una organització civil independent del poder públic, que res demana i que tot ho dona al servei de la societat mundial."

Una de les accions més reconegudes és la lluita per eradicar la malaltia infecciosa vírica de la poliomièlitis. Actualment hi ha prop de 35.000 clubs amb més d'un milió de membres. El seu emblema és una roda dentada de 6 radis i 24 dents, amb els colors blau i or i la inscripció Rotary International.

Amb l'arribada de l'estiu també comença un nou any pels rotaris. Amb il·lusió i compromís els seus membres donen la benvinguda a aquest nou Any Rotari 2024-2025, un any ple d'oportunitats per crear canvis positius a les comunitats on treballa el Districte 2202 Costa Brava Sud i al món. Amb el lema "La màgia de Rotary", s'inspiren per treballar junts, compartir experiències úniques i fer realitat projectes que transformen vides. Perquè com diuen els rotaris, "junts som capaços d'aconseguir allò que sembla impossible."

SOPAR BENÈFIC I CANVI DE PRESIDENTS

El passat divendres 21 de juny es va celebrar el canvi de president dels clubs rotaris de Blanes i Lloret de Mar, que per pri-

mer cop s'ha realitzat en un acte conjunt dins del segon sopar solidari per recaptar fons per el SSID, Servei de Suport Immediat a Domicili de la Corporació de Salut del Maresme i la Selva.

El canvi de presidents rotaris es realitza anualment a finals de juny, i amb el president es renova també la junta dels clubs. Aquest any en el club de Blanes, el president entrant **Raimon Franch** ha rellevat al president sortint Carles Fontcuberta i en el club de Lloret de Mar, el president entrant **Enric Dotras** ha rellevat al president sortint Xavier Solanas.

Amb dues entitats veïnes es van congratular de poder-ho fer conjuntament i de poder-ho fer dins d'un esdeveniment solidari d'àmbit supracomarcal.

L'esdeveniment es va realitzar en un reconegut hotel de Lloret de Mar amb una participació de prop de 150 assistents. Van assistir a l'acte autoritats locals de Lloret de Mar i Blanes, socis rotaris d'altres clubs i d'altres persones altruistes que van col·laborar amb aquest projecte.

En l'acte va intervenir en Ramon Cunillera, gerent de la Corporació de Salut, i familiars d'alguns beneficiaris del servei, mitjançant un vídeo. En conjunt varen fer una presentació detallada del projecte.

A part d'altres guardons es va concedir un **Paul Harris** a la reconeguda dibuixant i ninoaire **Pilarín Bayés**, que va compartir la seva calidesa i suport amb un dibuix, del qual posteriorment es van vendre còpies signades, a fons benèfic. La recaptació neta per el projecte del SSDI van ser de gairebé 7.000 €. ■

Breu ressenya històrica del Rotary Club de Blanes

El Rotary Club Blanes, Costa Brava Sud es va constituir l'any 1990 de la mà del seu club padrí, Rotary Club de Lloret de Mar, ara fa més de 34 anys.

La impulsora del club de Blanes i primera presidenta d'un club europeu l'any 1990, va ser la empresària blanenca Carme Gironès, que es va dotar d'un equip humà de brillant trajectòria empresarial i professional de Blanes i comarca.

A partir de la seva constitució el club ha realitzar multitud de projectes d'ajuda humanitària i de suport social a tot tipus d'entitats locals i entitats d'arreu del món, enllaçades a través de rotary, que es una entitat internacional en forma de xarxa que permet arribar a qualsevol indret, doncs rotary es present a més de 200 països, amb més de 35.000 clubs i amb més de 1.200.000 socis.

Raimon Franch, nou president del Rotary de Blanes

Entre els projectes realitzats més reconeguts són:

- Donació d'una ambulància UCI a Creu Roja de Blanes l'any 1991.
- Restauració de la Font de la Mina Cristalina situada al passeig de Dintre de Blanes. l'any 1992 amb col·laboració del club agermanat de Sant Remo-Hamburi (Itàlia).
- Il·luminació de la façana de la Parroquia de

Santa Maria de Blanes l'any 1993.

- Enviament de panificadora per la Missió de Cuajinacuilapa a Mèxic a l'any 1994.
- Enviament de medicaments a Cuba via Farmacèutics Mundi, l'any 1997.
- Enviament de 3.5 tones de roba a Polònia, l'any 1998.
- Enviament d'ulleres usades al Tercer Món via Metges Mundi, l'any 2000.
- Campanya d'operació per tornar la visió a 1.000 persones a Karnataka a la Índia, l'any 2005.
- Equipament d'una sala de fisioteràpia per a nens amb càncer a la Casa Durval Paiva a Brasil, l'any 2006
- Donació d'una furgoneta per a 9 persones al Centre de Salut Mental de Blanes, l'any 2010.
- Donació de material i cadires de rodes a MIFAS, l'any 2015.
- Adquisició d'una furgoneta per la bugaderia industrial que ha muntat Aspronis per donar feina a discapacitats mentals, l'any 2024. Finançament conjunt amb tots els clubs rotaris de la província de Girona,.

Un altre de les actuacions que realitza aquesta entitat és distingir a persones i entitats locals que han contribuït a millorar la nostra societat en l'entorn local, mitjançant la concessió del distintiu Paul Harris, en record del fundador de Rotary International (fundada fa més de 125 anys).

Rotary internacional ha contribuït des de fa més de 30 anys a l'eradicació de la Polio a tot el món amb la vacunació de més de 2.500 milions de nens al tercer món.

En general aquest club rotary ha col·laborat des de la seva constitució amb totes les entitats locals d'ajuda humanitària com són Caritas, Creu Roja, El bon Samarità, Joan Petit nens amb càncer, Aspronis, etc...

Al llarg d'aquest 34 anys han passat per el aquest club multitud d'homes i dones que han treballat perquè aquets projectes poguessin convertir-se en realitat. La llista es extensa i no voldria deixar-me ningú però tots són persones significades dintre de la seva professió i que han anat passant el testimoni a d'altres que continuen treballant amb la mateixa ambició de contribuir a fer un món millor. ■

Breu ressenya històrica del Rotary Club de Lloret de Mar

De la mà del nostre actual soci d'honor Sr. Lluís Duran Huix, neix a l'any 1985 el Rotary Club de Lloret de Mar amb la finalitat de:

- 1) Fomentar el coneixement i l'amistat entre tots els socis.
- 2) Estimular la bona fe com a norma en els negocis i les professions.
- 3) L'aplicació del ideal de servei a la vida privada, professional i pública.
- 4) A la bona voluntat i la pau entre les nacions pel companyerisme dels seus homes de negoci i professionals units en el ideal de servei a la societat.
- 5) Organitzar conferències, seminaris i actes culturals que reverteixin en benefici de la comunitat i qualsevol altre actuació que contribueixi al benestar general de país.

Amb el seus estatuts, reglament, protocol i manual de procediment aprovats, els seus membres o socis, es reuneixen cada dilluns a la seu d'estiu a l'Hotel Rigat Park & Spa Hotel i a l'hivern a l'Hotel Marsol de Lloret de Mar, per debatre, proposar i en definitiva organitzar els projectes a realitzar del club, entre els quals es troben:

- Ajuda a Caritas de Lloret de Mar.
- Col·laboració amb els nens/es autistes de l'associació "Pas a Pas" de Lloret de Mar.
- Participació amb programes del soci-sanitari i asil de Lloret de Mar.
- Col·laboració a la restauració de l'orgue de la parròquia de Lloret de Mar.
- Col·laboració amb Rotary Internacional per erradicar al món la malaltia de la polio.
- Intercanvis estudiantils llargs, curts i camps de vacances tutelats per a tot el món.
- Apadrinament de 2 nens/es a Ananthapuramu (Índia) de la "Fundació Viçens Ferrer".
- Obsequi anual al Casal d'Avis de Lloret de Mar de 500 ous i mones de Pasqua.
- Sopars solidaris, loteria nadalenca i participació en fires per recaptació de fons.
- Ajuda amb donació al SSID (Servei de Suport Immediat a Domicili) destinat a perso-

Enric Dotras, nou president del Rotary de Lloret

nes amb malalties cròniques.

A l'any 1990, col·labora al naixement del Rotary Club de Blanes Costa Brava Sud amb el apadrinament d'aquest Club en la seva fundació.

Els 21 socis actuals del R.C. de Lloret de Mar, es distingeixen pel seu companyerisme, amistat, honorabilitat, civisme, honradesa, cavalleriesitat i esperit humanitari amb l'objectiu fonamental de donar servei a la comunitat i d'assistir a la població necessitada a través de les seves associacions bàsicament d'àmbit local.

Actualment el R.C. de Lloret de Mar es membre del Patronat de la "Fundació Climent Guitart", col·laborant estretament amb els projectes que aquesta Fundació engega.

El R.C. de Lloret de Mar, preveu en un futur proper, augmentar el seu quadre social, per poder realitzar projectes encara més ambiciosos. ■

- OFTALMOLOGIA GENERAL
- CIRURGIA OFTALMOLÒGICA
- LÀSER OCULAR
- LENTS DE CONTACTE
- REVISIÓ DE CARNETS DE CONDUIR, ARMES I NAVEGACIÓ
- CONCERT AMB LES PRINCIPALS MÚTUES

institut
oftalmològic
FELIP

Vacances al juliol per combatre el canvi climàtic? Un estudi del CSIC proposa canviar el mes d'aturada per fer-lo coincidir amb les calorades més fortes

Cala d'en Serrahima
i s'estimball, Lloret de Mar
Foto: Assumpció Comas

Arnau Urgell Vidal
Periodista i llicenciat en
Ciències Ambientals

Malgrat que l'estiu meteorològic cada vegada s'allarga més i pràcticament abasta cinc mesos, els dies més calorosos es concentren a la **segona quinzena de juliol**. Tanmateix, les **vacances** al nostre país es continuen concentrant molt a l'**agost**. En un context de canvi climàtic accelerat, un estudi científic del CSIC aposta per fer **coincidir les dues qüestions** a partir de l'anàlisi de variables com la demanda d'electricitat, la productivitat laboral i la salut.

L'estudi de l'**Institut de Geociències-CSIC** i la Universitat Complutense de Madrid, publicat a la revista científica Science of The Total Environment, suggereix que **programar les vacances d'estiu a la segona quinzena de juliol** en lloc d'agost podria ajudar a mitigar els **efectes negatius de la calor extrema** a l'Estat.

Els resultats mostren que canviar les vacances a juliol podria **reduir significativament la pèrdua de productivitat laboral** anual en aproximadament un 25%, així com **disminuir la demanda d'electricitat** vinculada a la climatització en un 3% i les **concentracions d'ozó troposfèric** en 4%. Cal recordar que aquest **contaminant secundari** es veu afavorit per la combinació de les emissions del trànsit i la indústria amb la radiació solar.

L'estudi també mostra efectes no lineals del **canvi climàtic** en aquests mateixos indicadors. En aquest sentit, les estimacions de millora serien molt superiors a mesura que l'escalfament global avanci i encara faci augmentar més les temperatures al pic de l'estiu.

Aportem solucions per a un planeta més verd

Segons els investigadors, aquest enfocament podria contribuir a reduir la vulnerabilitat al canvi climàtic sense requerir grans inversions en infraestructures, ja que alinear les vacances amb la reducció de l'activitat industrial durant el període més calorós de l'any **podria mitigar alguns dels problemes causats per les altes temperatures.**

L'estudi del CSIC també proposa altres alternatives com per exemple **distribuir les vacances al llarg de tot l'estiu** per dosificar gradualment els efectes de les altes temperatures.

També es proposa reduir jornada laboral durant el període més calorós de l'any, aplicant la **setmana de quatre dies** en els mesos més calorosos per reduir el consum d'energia industrial i la mobilitat dels treballadors.

Finalment, es suggereix reduir els períodes de vacances de l'hivern i concentrar-los a l'estiu, tenint en compte que, de mitjana, els dies càlids han passat de 90 a 145. ■

Camí de Ronda.
Lloret de Mar
Foto: Assumpció Comas

Una ecologia saludable és la base per a una economia saludable. Claudine Schneider

Els Països Catalans

Passat, present... futur?

#19

La Guerra de Successió (II). El Pacte de Gènova, la batalla d'Almansa i el Tractat d'Utrecht.

En aquest número veurem com es desenvolupà la Guerra de Successió, fent especial esment al nostre territori.

Recapitulant, ens trobem a l'any 1705, en un conflicte que sorgeix dintre de la Monarquia Hispànica i que esdevé una conflagració internacional. Tot i que el testament del difunt era favorable a l'entronització de **Felip d'Anjou**, la conjuntura internacional feia que les principals potències europees, especialment Anglaterra i Països Baixos, veiessin amb preocupació com la Corona hispànica recauria en mans del net del rei de França el qual, a més, posseïa drets successoris al tron del País Gal. Tot i que la **Monarquia Hispànica** havia perdut l'hegemonia a Europa, era, com vam observar en l'anterior entrega, un territori molt cobejat, car tenia les possessions americanes. Així que no podien permetre que un rei francès trenqués la lògica d'equilibri europeu. D'altra banda, ambdós candidats representaven dos models diferents a l'hora d'entendre l'estat. Felip d'Anjou representava un model centralista en què el rei tindria el poder absolut i amb una legislació uniforme, que casava amb la visió de **Castella**, intencions que xocaven amb el model que regia els territoris de la **Corona d'Aragó**, més pactista i amb una legislació i institucions pròpies a cada territori. També vam veure com la recuperació econòmica catalana de finals del segle XVII havia enriquit a una burgesia mercantil que cercava emmirallar-se en el model neerlandès, per la qual cosa els territoris de la Corona d'Aragó van decantar-se majoritàriament en favor de **Carles d'Àustria**.

EL PACTE DE GÈNOVA

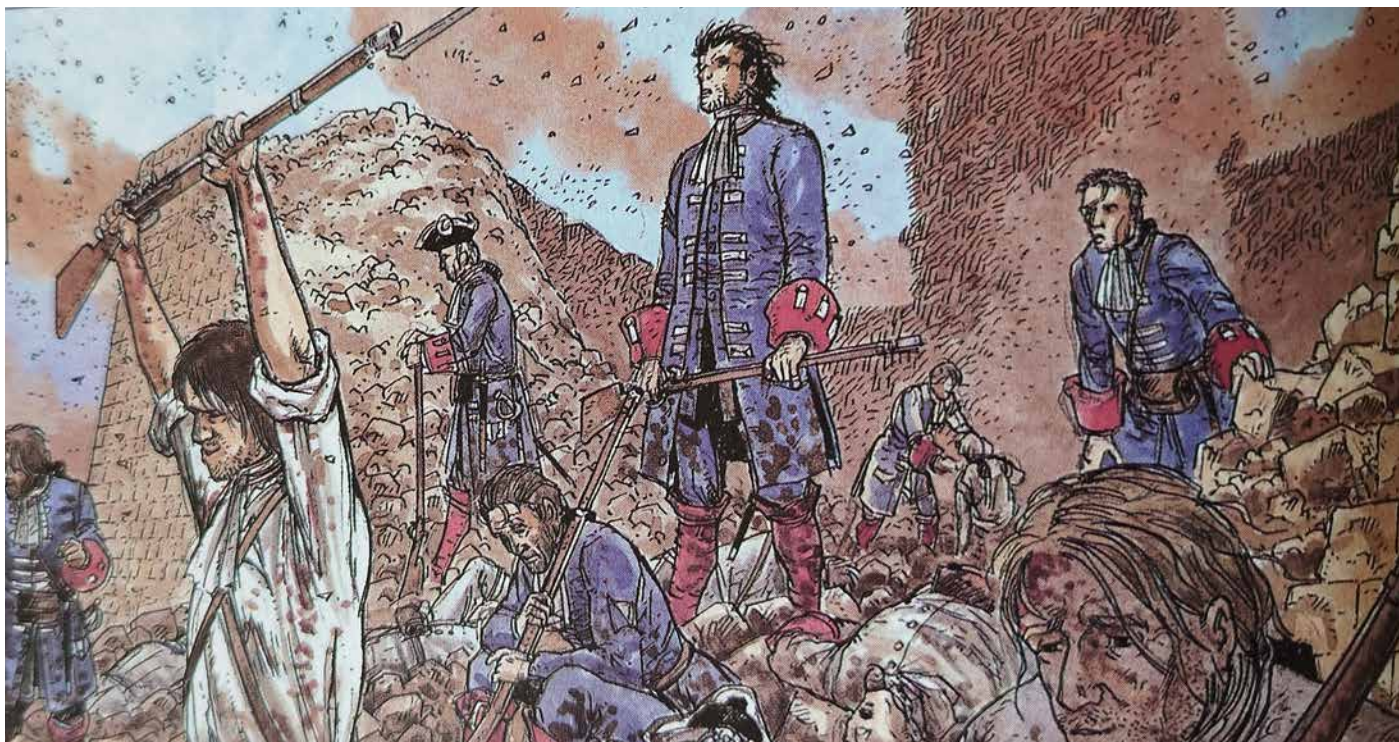
A mitjan mes de **maig del 1705**, en una petita ermita propera a Vic, un grup de destacats vigatans, entre ells **Francesc Macià Bac de Roda** i **Josep Moragues**, es reunia amb representants de les potències aliades per posar les bases d'un pacte. A l'ermita de Sant Sebastià de Santa Eulàlia de Riuprimer, els vigatans van acordar donar plens poders a dos dels líders del partit austriacista, el cavaller **Antoni de Peguera** i l'advocat vigatà **Domènec Parera**, per negociar amb **Mitford Crowe**, plenipotenciari de la reina **Anna**

d'Anglaterra. D'aquesta manera, el **20 de juny del 1705**, amb la signatura del pacte de Gènova, arribava el moment que havia de canviar el destí dels catalans. El tractat amb Anglaterra representava l'entrada de Catalunya a la guerra de Successió al costat del bàndol més poderós militarment i el que ofería més garanties de respecte per les Constitucions i llibertats. Per això, aquesta vegada, tan bon punt els vaixells de l'arxiduc **Carles d'Àustria** van presentar-se davant les costes catalanes, van trobar-hi el suport intern que un any abans els havia mancat.

Per aquest acord **Anglaterra** es comprometia a proveir d'armes el Principat, a desembarcar-hi vuit mil soldats i dos mils cavalls i a fer complir al pretendent Carles les lleis i constitucions catalanes en qualsevol contingència. Aquesta garantia s'estenia fins i tot en el cas d'adversitat per a les armes aliades i de triomf, per tant, de Felip V de Castella. A partir d'aquest moment tot s'accelerà.

PRIMERA ETAPA (1705-1707). Victòries austriacistes. Els Països Catalans reconeixen a Carles d'Àustria com a rei.

En la primera etapa, de 1705 a 1707, semblava que res podria impedir la victòria austriacista. Les tropes enviades pel **virrei Velasco** per a controlar de manera efectiva la plana de Vic van ser derrotades al Congost i s'hagueren de replegar cap a Barcelona. La segona temptativa aliada de desembarcament a Barcelona, encapçalada pel mateix arxiduc Carles, tingué èxit aquest cop i Fernández de Velasco capitulà l'**octubre del 1705**. De manera pràcticament simultània, les tropes aliades desembarcades al País Valencià, comandades per **Joan Baptista Basset**, que a Dènia havia proclamat rei l'arxiduc amb el nom de Carles III, l'**agost de 1705**, avançaven cap a **València**. Un cop rebut triomfalment a **Barcelona**, que va esdevenir de nou capital reial, Carles convocà les Corts Catalanes (1705-1706), que el reconegueren com a comte legítim de Barcelona i com a rei d'Aragó. La primera constitució que s'aprovà declarava els Borbó perpètuament inhàbils per a la successió a la corona catalanoaragonesa i als altres regnes de la monarquia hispànica. La resta de constitucions aprovades milloraven les acceptades per Felip de Borbó. Al cap de poc temps només la vila i ciutadella de **Roses** romanien, al Principat, sota domini borbònic. Pel **desembre del 1705**, després d'haver ocupat Gandia, Alzira i altres places del País Valencià, Basset i Nebot entraren a València. Josep de Cardona i d'Erill fou nomenat nou virrei valencià.

Dibuix d'Oriol Garcia Quera, especialitzat en còmic de temàtica històrica, particularment de personatges i episodis de la història de Catalunya

Al **regne d'Aragó** l'alçament austriacista s'inicià a Alcanyís i es propagà per Casp i altres pobles del Baix Aragó. També s'alçà tot el comtat de Ribagorça fins a la vila de Montsó. Mentrestant, Felip de Borbó havia acudit personalment al capdavant d'un exèrcit per recuperar Barcelona el mes de **maig del 1706**. Fou l'únic moment, en tota la guerra de Successió, en què ambdós pretendents estigueren més pròxims físicament, atès que Carles rebutjà marxar abans que s'iniciés el setge. La resistència, tant de les tropes aliades com de les tropes catalanes, des de dins i des de fora de Barcelona, obligà l'exèrcit borbònic a retirar-se cap a França. A partir d'aquest fet, Saragossa i totes les altres poblacions aragoneses es manifestaren a favor de Carles. El 24 de setembre de 1706 una esquadra angloholandesa, comandada per John Leake es presentà a la **badia de Palma**. El virrei felipista, **Baltasar Cristóbal de Híjar**, marquès d'Alcúdia, intentà resistir, però no obtingué els suports militars necessaris davant la negativa a combatre de les tropes locals, que, per la seva extracció popular i menestral, eren més austriacistes que no pas filipistes. El virrei tampoc pogué mobilitzar la tropa francesa perquè ho evita un motí popular encapçalat per **Salvador Trullols i Olesa**. Davant la impossibilitat de presentar batalla, el virrei capitulà i fou nomenat nou virrei el **comte de Savallà** —que exercí el seu càrrec fins al novembre del 1709—. El mateix setembre del 1706, Eivissa fou ocupada pels aliats. Un any després, el **setembre del 1707**, una esquadra aliada, capitanejada per Leake i Stanhope i reforçada per contingents mallorquins, ocupà l'illa de **Menorca**. D'aquesta manera s'aplegaven entorn de Carles III tots els territoris de la corona catalano-aragonesa.

SEGONA ETAPA (1707-1710) Recuperació castellana i filipista. La Batalla d'Almansa com a punt d'inflexió. El País Valencià i Aragó són conquerits, represaliats,

anorreats i assimilats a l'Estat espanyol amb el Decret de Nova Planta.

Esperonat per aquests èxits, Carles III es disposà a recollir la totalitat de l'herència hispànica de Carles II i avançà cap a **Madrid**, on entrà sense trobar-hi gens d'entusiasme, sinó tot el contrari. **Castella**, es redreçà en contra d'un monarca que semblava imposat pels regnes del Llevant peninsular, principalment pels catalans, i es convertí en el puntal més ferm del filipisme. Aquest redreçament sobtat castellà fou fruit no solament d'una propaganda contrària a Carles III, sinó també de l'odi i la recança secular latent en la societat castellana contra els catalans. Castella, que havia estat al límit del col·lapse, reviscolà a principis del 1707, en part provocat per la gestió dels delegats i tècnics francesos (**Orry, D'Estrées**), que havien restaurat les finances públiques i reorganitzat l'exèrcit, gràcies als recursos que fornien a la metròpoli l'Imperi americà. Els resultats d'aquest poderós moviment d'exaltació castellana no trigaren a manifestar-se; Carles III hagué d'abandonar Madrid i les forces borbòniques assoliren poc després, en la **batalla d'Almansa**, una victòria decisiva (**25 d'abril de 1707**), que desorganitzà completament l'exèrcit austriacista i l'obligà a abandonar el **País Valencià** i el **Regne Aragó** en mans de Felip V. Aquest, poc després, aconsellat pel jurista castellà Melchor Rafael de Macanaz i per l'ambaixador francès Michel Amelet, dictava la pragmàtica que anul·lava les constitucions aragoneses i valencianes i establia els **decrets de Nova Planta** del 1707 per a ambdós reialmes. La repressió al País Valencià ja dibuixava la que patirien anys després Catalunya i les Illes: crema de ciutats, exilis, bandejaments, confiscació de propietats, penes de presó i execucions sumàries. Tampoc el Principat de Catalunya va poder evitar aquest avanç borbònic; el novembre del 1707 la ciutat de **Lleida** queia en mans dels filipistes i uns mesos després, el juliol del 1708, era **Tortosa** la que patia la mateixa sort. ■

«Fa temps que l'independentisme, més que variar d'estratègia, li convindria dissenyar-ne una, i ja de pas, provar de posar-la en pràctica. La sensació és massa d'improvisació i desconeixement, tant de la realitat com de l'adversari.»

Xavier Diez
Doctor en història
contemporània.

OPINIÓ

L'intent de ressuscitar el pacte fiscal (rebatat amb el concepte "finançament singular") no sembla altra cosa que mirar de desenterrar el cadàver, ja massa putrefacte i irreconoscible de l'Estatut de 2006, aquest nonat avortat pel partit franquista togat. Per tant, aquest exercici protagonitzat pels negociadors d'ERC a l'hora de reconstituir un altre cos inert colgat en l'oblit, el del tripartit, té un punt de morbositat obscena. **Tornar a parlar d'una singularitat catalana que millori les finances del país representa una estranya barreja d'ingenuïtat i presa de pèl.** Qualsevol que tingui certes nocions històriques de la realitat de les relacions Espanya-Catalunya sap que és més fàcil que Andorra guanyi el mundial de futbol que, de manera voluntària i generosa, Espanya modifiqui la lògica d'explotació colonial que representa la dialèctica entre l'Espanya metetària i els Països Catalans.

Perquè, efectivament, la lògica històrica d'aquests darrers segles ha estat aquesta. Una casta militar i administrativa castellano-andalusa (anomenada nació espanyola) que viu parasitàriament, primer de l'imperi colonial que es van trobar per sorpresa a finals del segle XV, i amb la seva desaparició, al llarg del XIX, la substitució posterior, en l'era contemporània per **l'explotació fiscal i humana**, paral·lela als intents d'assimilació cultural i lingüística. De fet, 1714 va imposar aquesta Espanya dual (els bascos mengen a part) d'una Espanya "autèntica" (Castella, avui dividida entre una multitud de comunitats autònomes artificials) i una d'"assimilada", que bàsicament representen els **Països Catalans**. Que hi hagi territoris com catalans, valencians i balears que són les àrees econòmicament més actives, i per contra, siguin compensades amb escassos retorns financers, a banda de patir el sabotatge de les infraestructures i una alta pressió per impedir aprofundir els llaços nacionals, econòmics i culturals, és d'una lògica tan òbvia que només els nacionalistes ingenus són incapaços d'adonar-se'n.

És absolutament normal que les diverses (i artificials) comunitats autònomes de l'Espanya autèntica, és a dir l'explotadora, es posin històriques quan es produeix el menor indici

d'un canvi en les regles del joc. Per molta pobresa que hi hagi a Extremadura i Andalusia, els extremeños i andalusos pobres no compten absolutament per a res més que de corifeus en actes de nacionalisme banal. Els remenadors de cireres, coincidents amb els descendents dels senyors feudals que van apropiar-se del territori, saben perfectament que qualsevol canvi implicaria una veritable pèrdua de privilegis (feudals). Perquè no oblidem que l'explotació fiscal i econòmica de la part productiva de la península (voldria recordar que pràcticament la meitat de la indústria i les exportacions de l'estat es corresponen a les que produeixen els Països Catalans) els obligaria, no només a eliminar les seves exempcions fiscals (a la pràctica), sinó que qüestionaria profundament el seu paper com a grup dirigent arcerat als tribunals, a l'alta funció pública, o als consells d'administració dels grans bancs o les empreses resultants dels antics monopolis. Això representaria qüestionar els fonaments de la monarquia i l'herència de l'holocaust perpetrat pel franquisme (d'aquí la seva obsessió contra les lleis de memòria històrica).

Espanya és un club exclusiu del qual ningú amb un mínim de sentit comú o honestedat en voldria formar part. És una antiga potència colonial, capaç de guanyar Eurocopes de futbol i incapaç de guanyar Premis Nobel en àrees científiques, perquè, efectivament, la mentalitat de l'hidalgo continua adherida a la mentalitat col·lectiva com una rèmora del passat. Ara bé, el que sobta, i molt especialment després de tot el que ha passat des que uns juristes nomenats a dit pels remenadors de cireres avortessin **l'Estatut de 2006** (el que tenim ara és una mena de zombi jurídic), que hi hagi polítics que es facin passar per nacionalistes catalans que creguin que és possible una entesa amb Madrid "per les bones", representa un exercici d'exhibició d'incompetència. Ja hem vist allò que ha succeït només en el darrer any, quan se suposa que el govern progressista de Pedro Sánchez inaugurava una **"agenda del reencuentro"**. La realitat és que, un any després de les eleccions anticipades que consolidar la posició del president i el seu partit, no tenim català a Brussel·les i l'am-

J.A.Poch

nistia sembla que estava més pensada per blindar policies violents, espies actuant pel seu compte, magistrats prevaricadors i altra fauna refugiada a la caverna del deep state. L'obsessió per **Puigdemont**, que pot haver comès errors i inconsistències, respon a la seva capacitat de posar en evidència davant del club europeu la condició otomana d'Espanya. Ara bé, també és cert que la deriva política europea, amb un creixement imparable de la ultradreta des de la més variada de les pulsions reaccionàries, ha fet més presentable una monarquia borbònica que duu tatuat l'autoritarisme més ranci.

Fa temps que l'independentisme, més que variar d'estratègia, li convindria dissenyar-ne una, i ja de pas, provar de posar-la en pràctica. La sensació és massa d'improvisació i desconeixement, tant de la realitat com de l'adversari. **Qualsevol concepció d'interactuar amb una democràcia o de formar part d'un estat amb una certa lògica ciutadana representa un error de percepció que implica un allunyament cada cop més evident de la ciutadania.** Un allunyament traduït en abstenció, encara que, potser més greu, amb una certa sensació de descoratjament col·lectiu. Potser això passa perquè, si més no des d'un punt de vista intel·lectual, ja no es tracta només del

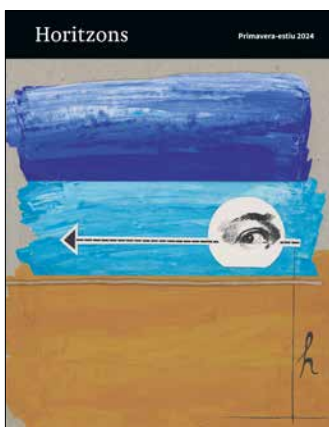
dret moral d'una nació a disposar del propi estat (el reconegut internacionalment com a dret d'autodeterminació), sinó a entendre que ens trobem a dins d'una lògica colonial, fonamentada en un apartheid nacional (òbviament els catalans tenen menys drets que els espanyols, com hem pogut veure amb la prohibició expressa de disposar de la nostra pròpia selecció esportiva nacional que pogués competir amb la resta de nacions europees), sinó també a patir la pressió d'una població de filiació hispànica atada des dels mitjans espanyols per exhibir hostilitat respecte del nostre país i la seva llengua, a menystenir la pròpia condició nacional.

Tot plegat, això no és extraordinari. **És la lògica colonial de sempre.** Per això un dels sectors polítics més desautoritzats en els darrers anys és una esquerra que fa del pensament decolonial un discurs estrella, i que no deixa de recordar-nos el passat (i present) colonial llunyà, i que per contra contribueix a aquesta lògica des de la concepció d'obviar el problema colonial que tenen davant dels seus nassos, i on abusen de la seva actitud de tirar pilotes fora o de culpabilitzar les víctimes. ■

Tota política que no fem nosaltres serà feta contra nosaltres. Joan Fuster

Horitzons: ressenya d'una nova revista essencial per a Lleida

Dr. Gerard Pamplona
UPF

Horitzons
Diversos autors
Pàgines: 228
PVP 25,00 €

Aquest 2024 els territoris de Ponent poden gaudir d'una nova publicació de caràcter bi-anual, altament essencial atès el context lingüístic, cultural i intel·lectual que experimenta el país, i en especial les comarques lleidatanes. Si Ramon Muntaner (1265-1336) al segle XIV considerava que 'Barcelona és cap de Catalunya en la marina, i en la terra ferma, Lleida', no és casualitat. L'oest del Principat és un territori enèrgic, amb una riquesa paisatgística envejable i un esperit de resistència tenaç, com s'ha demostrat al llarg dels segles i les destruccions sofertes d'ençà de la guerra dels Segadors (1640-1652).

Però el context nacional i global ens obliga a replantejar i reflexionar al voltant de les coses que ens envolten i resignificar, o consolidar, allò que ja tenim, i també repensar on volem anar com a societat. En aquest sentit, Horitzons, que neix a iniciativa de la Fundació Privada Horitzons 2050, es proposa fomentar el debat i oferir accions que ajudin al progrés humà i cultural de les Terres de Ponent i l'Alt Pirineu, sense oblidar el país i el món que ens envolta. En altres paraules: replantejar-ho tot des d'una perspectiva lleidatana.

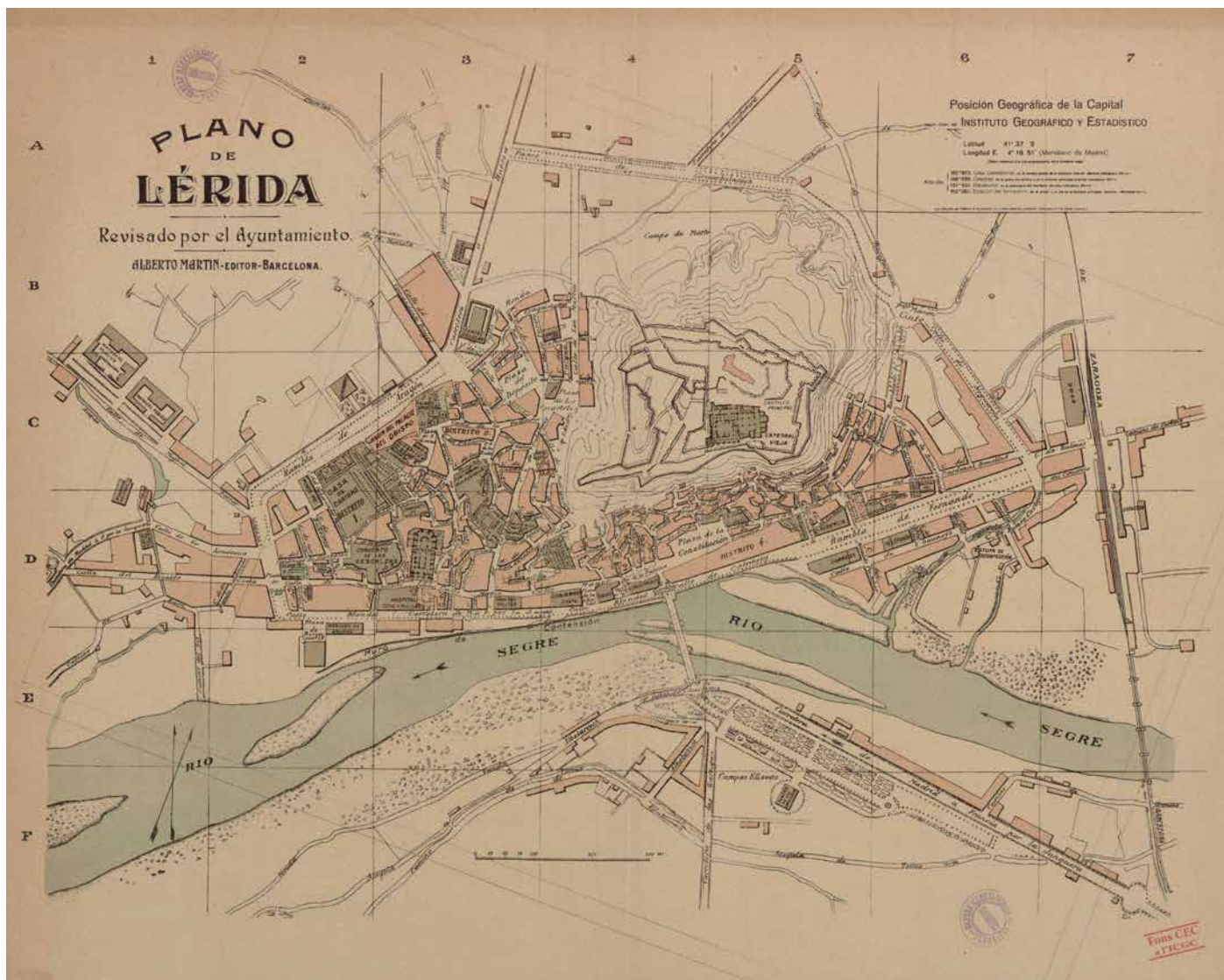
El primer exemplar de la revista compta amb un nombre especialment alt de personalitats intel·lectuals i culturals procedents del món universitari, periodístic, musical i cultural, tant de Lleida com de Catalunya. En conjunt, reflexionen al voltant de qüestions com la transcendència militar i geoestratègica de Lleida en la història del país i la Corona d'Aragó, com escriu Enric Calpena; el patrimoni artístic (sobretot romànic i gòtic) que es posseeix el territori i que plasma en gran detall Albert Velasco;

o la mateixa gastronomia, definida per Isabel Lugo i Sergi de Meià com un exemple de progrés gràcies a la zona fronterera amb els territoris islàmics i la introducció de nous conreus, productes i plats que han perdurat fins a l'actualitat, com demostra el cas del torró.

Qui llegeix aquest exemplar també hi trobarà reflexions al voltant de la geografia i la indústria cinematogràfica. De fet, Francesc Canosa, director de la revista, analitza el potencial filmic de Lleida, la seva petjada dins la història del cinema, els greuges que va comportar el franquisme pel seu progrés i la seva transcendència, tant present com futura, a l'hora de generar imaginaris col·lectius i com esdevé un element creixement cultural i econòmic de primer ordre.

Paral·lelament, el professor Ignasi Aldomà de la UdL parla sobre la sequera, un problema latent i que en els anys vinents afectarà intensament el territori i la seva economia. No envà, per primer cop en cent seixanta anys de funcionament el canal principal d'Urgell fou tancat. Una situació dramàtica en tots els sentits i que ens ha d'obligar a prendre mesures urgents, tant polítiques com socials, però també tècniques en el sentit d'adaptar i modernitzar la xarxa lleidatana de canals, actualment obsoleta i al límit. Si Lleida i Catalunya volen prosperar, la gestió de l'aigua serà cabdal i s'hauran d'assumir responsabilitats polítiques i coratge davant unes adversitats que ja formen part de la nostra quotidianitat.

El propòsit que motiva aquesta publicació amb vocació universalista i localista és, des del nostre punt de vista, una reivindicació que feia

anys que el territori necessitava, i que per fi ha arribat. Com en el seu moment la revista *Vida Lleidatana*, creada el 1926 sota la dictadura de Primo de Rivera amb l'objectiu de revertir les condicions culturals i patrimonials de la ciutat, el context actual obliga a donar suport, llegir i reflexionar en relació amb aquest tipus de publicacions. És essencial, també, per a la millora de la llengua i la percepció social del territori on viuen els i les lleidatanes.

Fomentar els elements culturals i patrimonials propis, alhora que situen la cultura local en un context global, contribueixen significativament a la creació d'un sentiment d'identitat i pertinença, enfortint el teixit social i cultural de la comunitat, a més d'oferir espais per al debat i la reflexió crítica sobre temes d'actualitat, fomentant el pensament crític i la participació ciutadana. ■

Marimurtra presenta el segon número d'El Jardí d'Epicur, la revista d'articles acadèmics i divulgatius del Jardí Botànic Marimurtra de Blanes

• PATRIMONI •

Josep Borrell, gerent fent l'introducció de l'acte

Jardí d'Epicur
Edicions Marimurtra
Pàgines: 220
PVP Gratuïta (online a marimurtra.cat/jardi-epicur)

Al llarg de l'any, l'equip professional del Jardí Botànic Marimurtra -botànics, científics, jardiners i patrons de la Fundació Carl Faust- escriuen en diverses publicacions científiques articles de caire científic, tècnic i divulgatiu sobre avenços i curiositats botàniques que s'estan treballant al Jardí. Són dades de molt interès adreçades a tot tipus de públic, des del més bàsic fins als més experts en aquestes matèries. La Fundació ha volgut apropar tots aquests coneixements al públic en general que sovint no té accés a les publicacions més científiques i, amb aquest objectiu, presenta el segon número de la revista Jardí d'Epicur, una publicació que recull els articles publicats en diverses publicacions i diferents formats al llarg del 2023, pels membres de l'equip professional de Marimurtra o per alguns patrons.

El Jardí d'Epicur ofereix una mirada profunda i reflexiva sobre els resultats i coneixements generats cada any en aquest espai epicuri creat pel seu fundador, Carl Faust, fa un segle. La publicació destaca la importància de la ciència contemporània que, a banda d'enriquir el coneixement botànic, també impacta socialment i millora la societat en general.

La revista presenta una combinació d'articles científics, de recerca, conservació i divulgació, reflectint no només el desenvolupament continu del Jardí, sinó també la seva adaptació als nous temps.

Amb aquesta publicació es busca no només compartir coneixements sinó també mostrar que el jardí de Faust, com a jardí epicuri, roman viu i en contínua evolució, tal com li hauria agradat al seu fundador. Josep Maria Camarasa, patró de la Fun-

dació Carl Faust, va ser l'encarregat de fer la presentació d'aquest segon volum de la revista, durant la qual va manifestar el seu desig que "amb El Jardí d'Epicur s'arribarà a un públic més gran que normalment no tenen les publicacions científiques i tècniques, amb una difusió limitada als interessats per una determinada especialitat, sigui la botànica, la jardineria, la planificació territorial, l'agronomia o la història de la ciència".

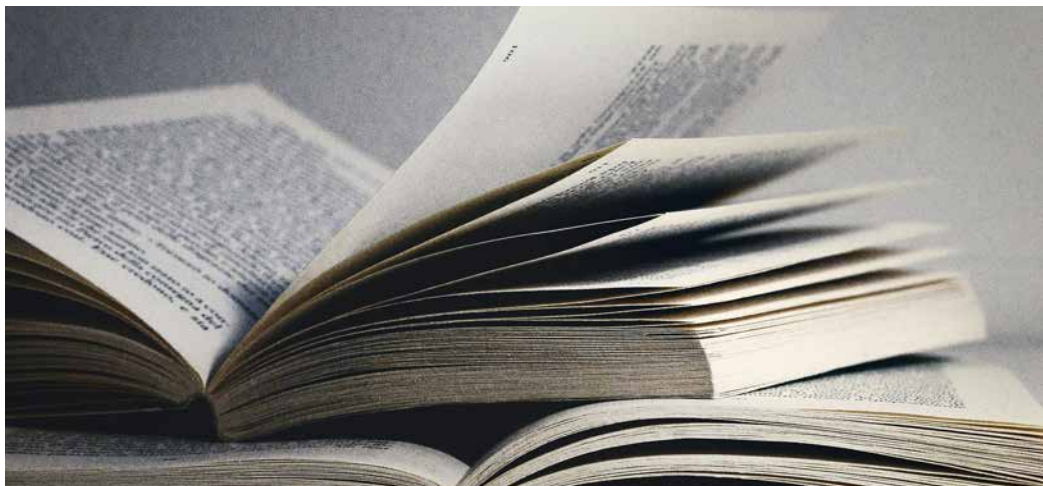
En aquests moments, Marimurtra ja compta amb dues edicions de la revista, del 2023 i del 2022, que es poden consultar al lloc web del Jardí <https://marimurtra.cat/jardi-epicur/>

La revista es va presentar al públic el passat 29 de juny al Jardí Botànic Marimurtra, en un acte on també es va presentar el llibre El Jardí d'Epicur, del filòsof i escriptor Josep Muñoz. A banda de coincidir en el títol, ambdues publicacions mantenen l'esperit del filòsof grec Epicur de Samos qui va crear una escola filosòfica basada en el jardí com a centre de trobada i on tothom hi tenia cabuda. També sostenia que el propòsit de la vida és la recerca de la felicitat aconseguida amb l'absència de torbació: l'ataràxia.

La presència del filòsof de Samos al Jardí Botànic Marimurtra de Blanes, i en el pensament i inspiració de Faust, es fa palesa, sobretot, a l'espai que porta el seu nom, les Escales d'Epicur, que condueixen al Temple de Linné i que durant la primavera es tenyeixen d'un rosa intens gràcies a la floració del *Drosanthemum floribundum*.

Podem recuperar la presentació de la revista Jardí d'Epicur i del llibre El Jardí d'Epicur en aquest enllaç: <https://youtu.be/4Jj3f7ykJyc> ■

A l'estiu tota cuca... llegeix?

Jaume Planas Perxachs
Escriptor

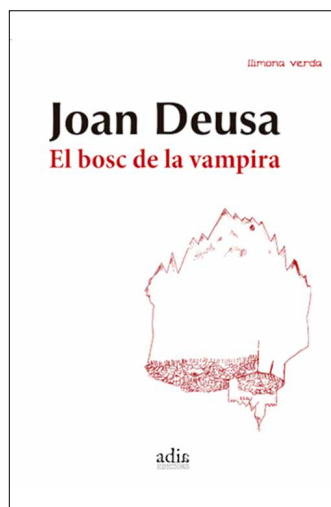
Abans d'arribar a les dates estiuenques, època de banyes, de passejar a la fresca—els dies són llargs i res fa mandra: toca trepitjar carrer— de prendre granissats, menjar gelats, molts tenen una preocupació: entrarem als banyadors després d'un llarg i no gaire cru hivern sedentari on hem acumulat algun quilo de més? S'inicia l'operació biquini. Els bons propòsits: lluir moreno i una figura un xic millorada —en cap cas envejable— a la sorra de la platja. Sovint les fites no s'aconsegueixen. Ni aquestes, ni les de cap d'any.

Alguns mortals tenen vacances durant els mesos de calitja. Temps lliure per abastir altres promeses. Nous objectius. Alguns, produeixen tant de plaer com un granissat de mango o una orxata genuïna de la família Mira. El temps de xardor, de suar, de posar ventiladors en marxa, de cercar corrents d'aire i perseguir racons frescos a redors d'una bona ombra, conviden a llegir obres llargues, els mal anomenats totxos que no es poden seguir amb l'atenció i la dedicació que demanen en els mesos laborals, quan arribes rebentat d'una feina que t'omple d'aquella manera la butxaca i et buida de vida les venes, o els grans clàssics, sempre pendents per ser encetats en alguna lleixa de la biblioteca de casa.

Toca omplir les maletes amb aquelles penyores. Els voluminosos russos, alguns volums de *A la recerca...* de Proust, l'*Ulisses* de Joyce, *El quadern gris* d'en Pla, un recull de Kafka o del gran Txékhov... Aconseguirem polir-nos alguna d'aquestes obres immortals part del

cànon occidental que encara són verges i crien pols als mobles d'Ikea on fan bonic? El present número del Celobert d'agost ofereix una diversa selecció d'obres actuals — no cal recórrer als GRANS perquè alguns petits també tenen vocació de ser llegits i deixar petja amb modèstia i orgull— per llegir aquests dies en alguna pausa llarga de vida social. Abandoneu les pantalles, la “feina feta”, quan ets un mer espectador vegetal que no interactua, no realitza cap feedback amb l'obra, només fita un requadre on “passen coses”. Abandoneu-vos, submergiu-vos a les pàgines d'un llibre on tots cinc sentits estaran en alerta per reproduir les imatges que evoquen a través del sedàs de l'autor al llarg dels paràgrafs que ha escrit.

Llegir no us farà més intel·ligents ni més deserts ni més guapos o sexys. Tot depèn de la matèria que devoreu. Però a còpia d'acumular lectures d'allò més diverses, de convertir-ho en un hàbit, de segur que neix un criteri i un cert bon gust (sobretot no repetiu el mateix plat avorrit de menjar ràpid ni us entesteu a la primera a tastar una creació estil Bulli perquè no us afartarà pas). Queixalada a queixalada, degusteu un menú variat. La qüestió és endrapar a consciència. De tot se n'aprèn, de les bones i de les males lectures. Bon estiu —penseu que s'allarga fins a primers d'Octubre— i millors lectures. I recordeu que deia Wilde: No hi ha llibres morals o immorals. Només hi ha llibres ben escrits o mal escrits. I la literatura, és voluntat d'estil. Les altres coses són llistats de la compra o manuals per aprendre a conduir. ■

El bosc de la vampira
Adia edicions
Autoria: Joan Deusa
Pàgines: 144
PVP 16,00 €

***El bosc de la vampira* i la bona literatura de la Safor**

Germán Bartolomé, filòleg

La Safor és una comarca força gran situada al sud-est del País Valencià, amb Gandia com a capital. És molt probable que l'hàgiu sentit esmentada per Panxo, cantant de ZOO, ja que l'han reivindicada més d'una vegada a les seves cançons —“Cau la calor a la Safor bombeja el ritme”, canta Panxo a “Estiu”. A part del grup musical, hi ha un grup d'escriptors valencians que viuen i reivindiquen la llengua catalana. Alguns d'aquests autors són Teresa Pascual, Maria Josep Escrivà, Àngels Gregori, Ferran Garcia-Oliver, Josep Lluís Roig o, el més conegut de tots ells, el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes 2023, Josep Piera. N'hi ha moltíssims més i la gran majoria militen a l'associació cultural Saforíssims, societat literària, una entitat que vetlla perquè hi hagi oferta cultural literària en català en aquesta zona del País Valencià.

Dins d'aquest grup literari, un dels autors més joves que hi podem trobar és Joan Deusa (Gandia, 1993). En Deusa és poeta, activista cultural i professor, però sobretot és poeta. Finalista en dues ocasions del Certamen Art Jove de poesia Salvador Iborra, el 2019 va guanyar el Premi Ibn Khafaja Ciutat d'Alzira amb Camelot o la poesia social (Bromera). Avui, però, m'agradaria parlar-vos de la seva segona obra, *El bosc de la vampira* (Adia edicions), que va merèixer el Premi Antoni Vidal Ferrando el 2022.

Aquesta novel·la és la primera aventura narrativa que emprèn Deusa. Ara bé, malgrat que sigui una novel·la, la forma i el llenguatge són més propis d'una prosa poètica que fa equilibris entre la lírica que li agrada a l'autor i la narrativa que l'obra necessita per seguir amb l'acció. Tot i això, la poètica recorda vagament a la de T.S. Eliot a “La terra gastada”, ben construïda i volgutament rumiada, però profundament narrativa i reflexiva. Tornant a l'obra de Deusa, el llibre està format per capítols molt breus, talment com si fossin càpsules poètiques concentradíssimes, on algú ens explica en primera persona el viatge de Florvermella a Noruega a la recerca de la cabana del filòsof Ludwig Wittgenstein, on va escriure

el *Tractatus logico-philosophicus* —*El bosc de la vampira* està ple de referències i personatges reals; Wittgenstein va existir i es va retirar a Noruega abans de la Primera Guerra Mundial per escriure aquest tractat. En la seva recerca, Florvermella necessita aixoplugar-se i recuperar forces a causa d'una tempesta i Deusa (personatge) guia el protagonista fins a un refugi d'una poeta barcelonina, que resulta ser la veu que ens va narrant tota la història. La poeta es troba en aquella casa del bosc per escriure-hi un poemari i, gràcies a l'arribada de Florvermella, la dona arrenca el seu procés d'escriptura. Aquesta estada, que sembla que ha de ser curta, s'allarga perquè els dos personatges es troben còmodes i, cadascú a la seva manera, es necessiten.

Al final, no sabem si Florvermella va arribar a la cabana del filòsof austríac, però això no és important. És com el viatge a Ítaca d'Odisseu: els aspectes més importants són els que acompanyen el viatge, no el destí. Si busquem una referència més moderna —i molt probablement propera a l'autor—, la cabana de Wittgenstein vindria a ser Cesàrea Tinajero, de Los detectives salvajes, i el viatge amb Impala els motius suficients per tal que sorgeixi la literatura. A *El bosc de la vampira* hi succeeix el mateix: l'estada de Florvermella permet a la protagonista —i que no revelarem qui és— a divagar i reflexionar sobre processos creatius, continguts dels seus poemes, les seves inquietuds, l'amor i el sexe, la llengua, la situació de la literatura al País Valencià... Un munt de temes que fan que, al final, el lector s'adoni que *El bosc de la vampira* no és només una novel·la trampa en el sentit que està farcida de lirisme i poesia, sinó també pel joc metaliterari que ens hi proposa l'autor, en què es converteix en personatge i es riu de si mateix.

Per sobre de tot, però, *El bosc de la vampira* és un homenatge a la Safor i als escriptors que hi habiten. Aquells que inspiren i acompanyen l'autor en totes les batalles literàries que s'organitzen al sud-est del País Valencià. ■

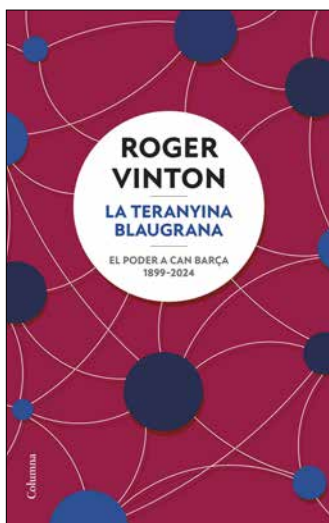
ROGER VINTON: «LA HISTÒRIA DEL BARÇA ÉS TAN CONVULSA COM LA DEL PAÍS»

L'autor de 'La gran teranyina' analitza ara 125 anys de poder a Can Barça al llibre 'La teranyina blaugrana'.

Bernat Puigtobella
Editor de Núvol

Roger Vinton acaba de publicar *La teranyina blaugrana*, una història documentadíssima del F.C. Barcelona que es proposa desfer els tòpics sobre el club que s'han anat perpetuant al llarg de les dècades des de la seva fundació l'any 1899. Coincidint amb els 125 anys del club, Vinton aborda la història del Barça amb la mateixa metodologia amb què va explicar les relacions opaques i endogàmiques de les famílies més poderoses de Catalunya a *La gran teranyina* (Periscopi). Aquí Vinton delinea els grups de poder que han

dominat el Barça, aportant i relacionant moltes dades, però sense sotmetre-les a opinions personals. Amb la voluntat de fer tabula rasa i trencar amb mites que els historiadors del Barça han anat copiant-se i perpetuant, Vinton ha regirat l'arxiu del Barça, on ha llegit milers d'actes i ha tingut accés a molts documents gràcies al bon ordre i professionalitat de Manel Tomàs, arxiver del Barça des de fa 30 anys.

La teranyina blaugrana
 Columna Edicions
 Autoria: Roger Vinton
 Pàgines: 384
 PVP 20,50 €

La teranyina blaugrana

Bernat Puigtobella, editor

Calia una nova història del Barça?

Penso que sí. Hi ha fets en la història del Barça que no s'havien sotmès a un escrutini suficient. Tenia la sensació que la tradició no casa amb els documents. Dels 10 primers anys en sabem poca cosa, perquè la primera acta de la junta directiva que es conserva és de l'any 1911. M'he llegit totes les actes que s'han conservat entre 1911 i 1936, en què esclata la Guerra Civil.

Per fer *La gran teranyina* va plantar una tenda al registre mercantil. Aquesta vegada ha buidat l'arxiu del Barça.

I no ha estat l'únic arxiu. Per investigar sobre Peris de Vargas, president accidental l'any 1914, vaig visitar l'arxiu militar de Segovia. He consultat també l'arxiu dels Ferrocarrils Catalans i hi he fet una troballa interessant.

Quina?

Sempre s'havia dit sense cap prova documental que Gamper havia estat comptable dels trens de Sarrià, que és el nom amb què abans es coneixien els FFCC. I hi he trobat una carta manuscrita de Gamper en què dimitia com a comptable. També vaig descobrir que hi va haver quatre comptables que també eren jugadors del Barça i s'havien anat passant la feina entre ells.

El Barça és com un pop. Suposo que trobaríem informacions sobre el Barça en molts altres arxius.

Per exemple a l'arxiu de la Universitat de Barcelona vaig trobar la fitxa de Gaspar Rosés Arús, que va ser president durant els anys 10 i 20 i va ser impulsor de la catalanització del club. Es va matar l'any 1932 en un accident a la collada de Toses i sabíem poques coses sobre ell. Gràcies a l'arxiu de la universitat he descobert la seva vinculació amb Rosend Arús, una de les figures més importants de la maçoneria a Catalunya.

Anem a l'origen. Qui funda realment el Barça?

El Barça va ser fundat per un grup de dotze individus, sis dels quals eren catalans i sis estrangers. Així com l'Espanyol està vinculat als aparells de l'estat i és fundat per advocats, catedràtics d'origen castellà, més de perfil funcional, el component estranger del Barça s'explica pel pes de les multinacionals i els expats que es mouen per Barcelona al tombant

de segle. Enginyers de grans empreses belgues, franceses, etc. Ells porten el futbol aquí i són l'impuls perquè el Barça acabi naixent.

La història del Barça és convulsa, travessada per crisis i conflictes de poder. Quina va ser la primera crisi del club?

Diria que va ser la crisi de 1908. Ens han arribat informacions a través de Daniel Carbó, fan de Gamper, i es diu que van estar a punt de tancar el club, però segurament s'ha exagerat. Hi va haver un buit de poder, i en aquest moment Gamper va agafar les regnes del club i va elaborar un business plan. Porta Cambó a la Llotja del camp. Fa construir un nou estadi, el de la Indústria. I el compra i després el lloga al Barça. A partir d'aquí, el club cobra entrada al públic i comença a fer caixa. En aquells anys el Campionat de Catalunya té un calendari molt lax i poden convidar equips estrangers pràcticament cada setmana. Aquesta font d'ingressos s'estronca amb l'esclat de la Primera Guerra Mundial, durant la qual només venen equips de Suïssa, un país neutral, i fins al 1918 baixen els ingressos un 30%.

Creu que s'ha mitificat Gamper?

Gamper és una figura que no s'ha explicat bé. Hi ha coses molt estranyes a la seva vida que no acaben de quadrar. Els historiadors no es pregunten per què de tant en tant desapareixia, es diu que patia uns problemes de salut que l'obligaven a marxar a l'estranger, però no sabem quins eren aquests problemes de salut. Va pactar un suïcidi amb un amic, sembla, però no està clar per què ho van fer. També s'ha dit que els 1925 va ser marginat del Barça, però no és cert. El seu exili va durar 15 dies i després va continuar participant activament en el club.

I com va afectar al club la dictadura de Primo de Rivera?

La història del Barça és tan convulsa com la del país. Als anys 20 l'Estat espanyol ja tenia conceptualitzat el Barça com a niu de separatistes. Una prova que ha estat un club lligat a la catalanitat des de molt abans que Laporta. L'any 1925 es produeix la famosa xiulada a l'himne d'Espanya durant la Marxa Reial. Sempre s'ha dit que de resultes d'aquesta polèmica van clausurar l'estadi durant sis mesos, però en realitat encara va ser més greu: van tancar l'activitat del club durant mig any.

Eren temps convulsos, hi havia disturbis als estadis no sempre fàcils de controlar. M'ha impressionat el cas del derbi de la xavalla.

Sí, durant la temporada 1924/25, el derbi Barça-Español que es va haver de suspendre quan el públic va començar a llançar monedes al terreny de joc fins que l'àrbitre va dir prou. Aquella mateixa temporada, al partit de tornada, Samitier va marcar un gol a Zamora, porter de l'Español, després de travessar tot el camp driblant contraris. Samitier va ser un dels grans jugadors del Barça abans de la guerra. Un dels mites de l'esport de l'època amb el ciclista Cañardo i el boxador Gironés. D'aquella etapa també destaquen altres futbolistes, com Alcántara o George Pattullo, un jugador escocès que va deixar una gran empremta als anys 10.

Si haguessis de destacar quins van ser els presidents més importants del Barça abans de la guerra?

Gamper, Gaspar Rosés Arús, que va ser president en tres etapes diferents, i Josep Suñol, que va ser assassinat durant la Guerra Civil.

Suñol és el gran màrtir de la història del Barça. El seu martiri el converteix en un dels presidents del Barça?

Jo valoro Suñol com a directiu per la seva bona gestió l'any 1930 com a intermediari entre el president Tomàs Rosés i els jugadors, que s'havien amotinat per la desconfiança envers la junta directiva, que els havia retirat les dietes, considerades una rèmora de l'època en què els jugadors eren amateurs. Aquest motí, que va ser un precedent del motí de l'Hotel Hespèria dels anys vuitanta, es va poder desactivar gràcies a la intervenció de Suñol.

Un altre moment traumàtic del club és la Guerra Civil i la derrota republicana.

Sí, després de la guerra el Barça és intervingut pel règim i queda en mans de comissions gestores i també juntes directives nomenades per les autoritats. No és fins al 1946 que Agustí Montalt Galobart esdevé president i el Barça recupera el control del club.

Saltem als anys 50. Ha pogut posar llum al cas Di Stéfano?

L'any 1953 es produeix un dels escàndols més importants de la història de l'esport mun-

Josep Sunyol

dial, perquè els organismes de l'Estat van intervenir en el desenvolupament normal de la competició quan va decidir que Di Stéfano no formaria part del club que l'havia contractat legalment, sinó que ingressaria a les files del seu màxim rival.

Amb quin argument van defensar aquesta decisió?

El Barça va acordar amb el CA River Plate el fitxatge de Di Stéfano. El jugador jugava de manera il·legal al Club Millonarios de Bogotá i el Madrid, de manera estrambòtica, va aconseguir els serveis del futbolista argentí signant un acord amb Millonarios. La decisió salomònica de les autoritats esportives estatals obligava a Di Stéfano jugar alternativament al Barça i al Madrid, un absurd des del punt de vista esportiu. El Barça va intentar vendre el jugador a la Juventus perquè no anés al Madrid, però la dona de Di Stéfano no volia viure a Torí. Al final el real Madrid es va emportar el jugador i s'impedia així que el Barça es convertís en un equip imbatible liderat pel tàndem Kubala-Di Stéfano.

I el Madrid va començar a guanyar copes.

De manera artificial del tot, un club irrellevant en el panorama estatal va ser potenciat pel règim fins a arribar a ser la principal marca propagandística del franquisme., tant a dins com a fora de l'Estat. Li fan un estadi nou i li fitxen Di Stéfano. És un club estat.

I així ens va encara avui... ■

En encesa espera
Edicions Tigre de paper
Autoria: Benet Salellas Vilar
Pàgines: 308
PVP 21,90 €

En encesa espera

Bruna Solei, redacció

L'estiu de 1992 una quarantena d'independentistes catalans van ser detinguts en el marc de l'Operació Garzón per tal de garantir la pau social en la celebració dels Jocs Olímpics de Barcelona. Mentre a la superfície la societat de l'espectacle gaudia amb l'eufòria esportiva, a les entranyes de l'Estat, a les garjoles de la Guàrdia Civil, aquells arrestats eren cruelment torturats i maltractats.

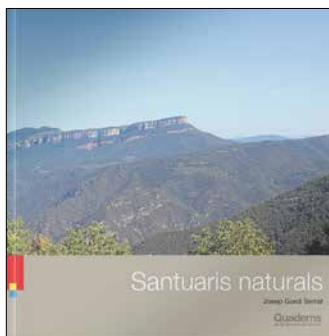
En aquestes pàgines s'hi relata aquesta experiència i com allò que cercava trencar-los i destruir-los per sempre més va ser capgirat per una persistent campanya de denúncia culminada amb una condemna del Tribunal d'Estrasburg al Regne d'Espanya per no haver investigat el que els havia passat. Les diferents

mirades, les distintes reaccions i la pluralitat de vivències al voltant del cas hi desfilen de forma entrelligada com una teranyina que va del present al passat recorrent el país, evocant-ne els p protagonistes, dialogant-hi, de vegades en primera persona, de vegades escoltant-los o recuperant-los del sumari judicial... Tot plegat, amb l'objectiu de construir un mosaic integral i diacrònic a partir d'uns fets que van marcar una generació i que avui serveixen per entendre més bé el present i els possibles embats del futur.

Una crònica d'uns **fets repressius que van marcar una generació de l'independentisme i que serveixen, avui, per entendre més bé el present i els possibles embats del futur.**

Sobre l'autor

Benet Salellas i Vilar (Girona, 1977) és llicenciat en Filologia Grega i en Dret i és pare de dos fills. Exerceix com a advocat des del 2003 sobretot en l'àmbit penal, en la defensa de persones represaliades pel sistema polític i el sistema econòmic. Ha col·laborat amb molts moviments socials, des de l'ecologista fins a l'antiracista, els col·lectius pel dret a l'habitatge o la lluita contra la impunitat de la violència institucional. Ha coordinat l'edició, juntament amb Mireia Vehí, d'«Antígona Emmordassada. Reflexions dels darrers 10 anys de repressió als Països Catalans» (Tigre de Paper, 2017) i ha publicat «Jo acuso. La defensa en judicis polítics» (Pagès, 2018). Va ser diputat de la CUP a la XI legislatura del Parlament de Catalunya.

Santuàries Naturals
Edita: Quaderns de la Revista Girona
Autoria: Josep Gordi
Pàgines: 91
PVP 14,00€

Santuàries naturals de Josep Gordi Serrat, guia de la col·lecció «Quaderns de la Revista de Girona» es presenta a Santa Coloma de Farners .

Bruna Solei, redacció

Aquest quadern és una invitació a viure el paisatge gironí de manera holística, integrant-hi tant els fets transcendents —el que està més enllà de les persones i de la realitat tangible— com els més terrenals i propers —cims, cingleres, fonts, boscos i tants altres elements naturals que configuren la nostra realitat més immediata.

En aquesta guia es presenten un conjunt d'espais naturals gironins on s'uneixen natura i devoció. La majoria estan connectats amb la devoció mariana, atès que la Mare de Déu, des de fa segles, ha portat creients i no creients a acostar-s'hi per visitar les imatges, per pregar davant seu... Aquests indrets són els nodes d'una geografia sagrada que portava associat un ordit de camins i senders pels quals, al llarg de molts segles, han caminat pelegrins, i avui en dia també excursionistes.

L'autor

Josep Gordi i Serrat (Mollet del Vallès, 1959) és doctor en geografia i, al llarg de gairebé trenta anys ha estat professor d'aquesta disciplina a la Universitat de Girona. Fa temps que va prendre consciència que la Natura (en majúscula) s'ha de viure com una unitat. D'aquesta nova òptica neixen les seves darreres publicacions: *Natura i espiritualitat a Catalunya* (2011), *Arbres i espiritualitat* (2016) i *100 curiositats sobre els arbres i els boscos* (2023). **Santuàries naturals** és el número 236 de la col·lecció «Quaderns de la Revista de Girona», i el 101 de la sèrie «Guies». Aquesta col·lecció, que actualment dirigeix Rosa Maria Gil i Tort, es va crear l'any 1985, i ja compta amb més de cent monografies locals i cent guies de contingut específic.

La portada. La fotografia de la portada és de la cinglera del Far i ha estat feta pel mateix autor, Josep Gordi. ■

Merèixer la victòria
Edicions Columna
Autoria: David Madí
Pàgines: 336
PVP 21,90€

Merèixer la victòria

José Antich, editor

Quan un llibre sobre política desperta interès, sol ser per alguna d'aquestes dues coses: és un polític retirat que presenta les seves memòries o **qui escriu atresora tanta informació que val la pena ser-hi present**. Merèixer la victòria, escrit per David Madí, es correspon sense cap dubte al segon cas. El llibre editat no deixa indiferent. Hi ha elogis i crítiques, anàlisi i reflexió, tàctiques i estratègies, i quan l'autor diu que no és sectari **no vol dir que la seva mirada sigui bonista i ingènua**. Madí és un impenitent militant de la victòria en un país que li costa massa guanyar i que es conforma amb perdre per la mínima.

Aquell encara hi ha partit quan davant s'alça un estat que només sap guanyar perquè gairebé sempre ha guanyat. Pel civil o pel militar.

Merèixer la victòria és una reflexió apassionada d'una època que té molta literatura publicada des del vessant més periodístic, però no des dels qui van participar activament en la cuina —llegiu Estat Major— sense ser pares de res, però formant part de la família. Madí no ho diu, però **sembla reflectir una certa frustració per massa actituds mancades de professionalitat i de coneixement de la història**. No ho critica, perquè molts dels actors s'hi van trobar sense haver pogut tenir un GPS amb el qual moure's davant una capital que va tenir un imperi i que, amb els segles, si alguna cosa ha après, és a defensar-se. No hi ha marge per empatar, quan perden, ho perden tot. Però quan guanyen, ho fan sense contemplacions. Passant per sobre d'antics aliats i fent servir tots els ressorts del poder, inclosa **l'Agència Tributària**, que descriu com la Nova Inquisició.

Al llibre sobrevola una idea que és atemporal i que és al centre de moltes de les derrotes: la divisió. Madí és **un ferm defensor de la unitat independentista** que tants maldecaps i discussions ha provocat entre els dos partits centrals que l'ocupen: **Junts i Esquerra**. La seva posició es basa en una màxima contrastada: les victòries han vingut sempre de la mà de la unitat. Però les coses mai no són

tan fàcils, sobretot quan el camí a recórrer és ple de claus i aquí tots en són responsables i tots tenen **ferides, greuges, enganys i humiliacions**. Girar-se enrere i mirar l'adversari del teu camp ideològic s'ha convertit per a molts d'ells en un trajecte impossible. Sempre recordo, en aquestes situacions, **Jordi Pujol** quan després dels intents del govern de **Felipe González** per incriminar-lo amb **Banca Catalana** va tornar anys després a la **Moncloa** per entrevistar-se amb el president del govern espanyol que necessitava el seu auxili. "No el podré perdonar mai, les nostres relacions seran amb un mirall trencat que és

Madí defineix el període 2018-2023 com el quinquenni caïnita i planteja tres escenaris de futur: no farem res, ho tornarem a fer i ho farem diferent

impossible d'unir. Però si el guardo en un calaix i no l'obro cada dia, les coses poden ser diferents", va explicar abans de començar una negociació que va deixar els seus fruits. Hauria de ser més fàcil entre **Carles Puigdemont** i **Oriol Junqueras** que entre Jordi Pujol i Felipe González, perquè, al final, el que està en joc és el futur de Catalunya i aquí el mirall trencat no és cap altra cosa que **el país desmembrat i per refer**. Madí defineix el període **2018-2023**, quan tanca el llibre, com **el quinquenni caïnita** i planteja **tres escenaris** de futur: no farem res, ho tornarem a fer i ho farem diferent. Es rebel·la davant de les dues primeres opcions, però no està segur que es pugui fer la tercera, ja que dubta que hi hagi mirada prou llarga, la unitat política imprescindible i el plantejament polític adequat per trobar un replà que doti Catalunya de tots els ressorts polítics, econòmics i financers, aprofitant la conjuntura de l'independentisme a Madrid, abans d'un nou assalt definitiu. No són reflexions d'un outsider, sinó de qui és considerat per molts tant d'un espai polític com l'altre un dels estratègics de capçalera de Catalunya. Si no, **l'estrateg en cap**. ■

Magawa
Lluny del Ramat edicions
Autoria: Jaume Planas
Pàgines: 280
PVP 20,00€

Jaume Planas dissectiona la fauna local d'un barri com n'hi ha tants.

Xavier Castellón, periodista

'Magawa', segon llibre de l'autor blanenc, és una "novel·la atomitzada composta per 26 contes interdependents", on els protagonistes d'un relat passen a ser secundaris o figurants en altres.

Magawa és el nom d'una rata real que va ser condecorada a Cambodja per haver ajudat a detectar mines anti-persones, salvant així moltes vides i evitant centenars d'amputacions. D'aquesta manera, una rata, possiblement un dels animals més detestats arreu del món, passava a tenir consideració d'heroïna. És una bona metàfora aplicable als personatges de *Magawa* (Lluny del Ramat Edicions), el segon llibre de l'escriptor blanenc Jaume Planas Perxachs, que els defineix com "*working class heroes i éssers marginals amb les seves llums i ombres*", tots ells residents a la plaça de la Gent Gran, un barri com n'hi ha tants –amb el seu bar Aurelio, el *colmado* Can Barros, la farmàcia i l'administració de loteria– en un municipi fictici anomenat Banyons dels Múrids, "transsumpte de Blanes". De fet, l'autor aclareix que 'banyó' es com li diuen a Blanes, i només a Blanes, a la mongeta tendra. I els múrids són uns rosegadors, parents llunyans de les rates.

Planas descriu *Magawa* com "una novel·la atomitzada composta per 26 contes interdependents on els protagonistes d'un relat passen a ser secundaris o mers figurants en els següents", però sempre dins dels mar-

ges del barri, com a tauler de joc permanent. I afegeix: "El recull de narracions radiografia un barri a mesura que anem avançant relat a relat, es teixeix i dissectiona un entorn en els darrers 40 anys: des dels anys vuitanta del segle XX amb l'entrada de l'heroïna en els primers temps de la democràcia i els efectes devastadors que provoca en el jovent, fins l'actualitat d'un món líquid globalitzat".

El primer i l'últim relat són contest corals que "serveixen per obrir i clausurar la història" i en ells ja apareixen gairebé tots els personatges que transiten per la resta de contes.

Planas, gran melòman, ha preparat una llista de Spotify amb quaranta cançons que formen la banda sonora de *Magawa*, amb cançons de Bowie, Elvis, Lou Reed –un conte titulat *Un dia perfecte*, publicat a la revista *Celobert*, va ser el punt de partida de la novel·la–, *Joy Division*, *Paràlisis Permanente*, *Nick Cave*, *Desechables* i, entre altres, els seus estimats *Kitsch*, els més representats, amb un total de 6 cançons. ■

Enganxats als llibres!

Llibreria Ça Trencada

C/Roig i Jalpí, 10,
17300 Blanes Tel. 972 35 51 67

Moments per gaudir el dia i la nit
www.calatreumal.com

LLORET OUTDOOR SUMMER FESTIVAL

Descarrega't el programa aquí

2024

JUNY · JULIOL · AGOST · SETEMBRE

www.lloretdemar.org